தூஷிக்கிறவனுக்கும் பிராயச்சித்தமில்லையென்று ஸ்மிருதிகர்த்தர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பாதகர்கள் கூடத் தனுக்கோடிஸ்நானத்தினால் பரிசுத்தராகிறார்கள். ரிஷீசுவரர்களே! இவ்விதமாகத் தனுக்கோடி வைபவத்தையுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த வைபவத்தைக் கேட்கிறவனுக்குச் சகலபாபங்களும் நீங்கிவிடுகின்றன.

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

— —

முப்பத்தேழாவது
க்ஷீரகுண்டத்தின் சொரூபம் கூறிய
அத்தியாயம்.

— —

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! சக்கிரதீர்த்தம் முதலாக இருபத்துநாலு தீர்த்தங்களையும் உங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன்! இன்னம் எந்த அற்புதமான விஷயங்களை நீங்கள் கேட்க விரும்புகிறீர்கள்? என்று கேட்க, "ஐயா! க்ஷீரகுண்டத்துக்கு சமீபத்தில் சக்கிரதீர்த்தமிருக்கிறதாகச் சொன்னீர்களே. க்ஷீரகுண்டம் எங்கேயிருக்கிறது? அது எப்படிப்பட்டது. அதனுடைய வைபவமென்ன? இவைகளை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

மஹாபுண்ணியமான தேவீபட்டணத்துக்கு மேல் திசையில் கொஞ்சதூரத்தில் புல்லகிராமமென்றொரு இடமிருக்கிறது. இவ்விடத்திலே தான் ஸ்ரீராமர் சேதுகட்ட ஆரம்பித்தார். அந்தப் புல்லக்கிராமம் ஒரு புண்ணிய க்ஷேத்திரம் அதிலே தான் பாபநாசனமான க்ஷீரகுண்டமிருக்கிறது. அதைத்தியானம் பண்ணினாலும் கண்டாலும், தொட்டாலும் வாயாலே அதனபேரை உச்சரித்தாலும் மோட்சத்தைத் தரத்தக்கது. அதற்கு க்ஷீரகுண்டமென்கிற பெயர்வந்த காரணத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், சாவதானமாய்க் கேளுங்கள்!

பூர்வத்தில் தட்சிணசமுத்திரக் கரையில் புண்ணியமான புல்லகிராமத்தில் வேதோக்தமான கருமங்களைச் செய்துகொண்டி

ருந்த முத்கலர் என்கிற ஒரு முனிவர் நாராயணனைக்குறித்து ஒரு யாகம்பண்ணினார். ஸ்ரீமந்நாராயணரும் அவருடைய யாகத்துக்கு மகிழ்ந்து பிரசன்னராய் யக்ஞபூமியில் வந்து நின்றார். கார்மேக சொரூபராயும், பீதாம்பரதாரியாயும், கௌஸ்துபாலங்கிருதராயும், சங்க சக்கிர கதாபத்மதாரியாயுமிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணர் இலட்சுமிதேவியோடு, கருடாரூடராய்வரக்கண்ட முத்கலர் ஆனந்த பரவசமடைந்து, புளகாங்கிதராய்க், காதுக்கினிய சொல்லுக்களாலே துதிக்கிறார்" சுவாமீ! ஜகத்தைச்சிருஷ்டித்து, பரிபாலித்து, சங்கரிக்கின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். மச்சம், கூர்மம், வராகம், நாரசிம்மம், வாமனம், பரசுராமன், தசரதராமன், பலபத்திரராமன், கிருஷ்ணன், கற்கி, என்ற தசாவதாரங்களை எடுத்த சச்சிதாநந்த சொரூபியாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். கருணைக்கடலாகிய நராயணமூர்த்தியே! வெட்கமற்றவனையும், ஈனனையும், குரூரனையும், கோள்சொல்லுகிறவனையும், டாம்பிகனையும் பிறனுடைய பொருள், ஸ்திரீ, பூமி யிவைகளிலாசை கொண்டவனையும், அருளை நிறைந்தவனையும் இருக்கிற என்னைத் தயவுசெய்து காப்பாற்றி யருளவேண்டும். என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணின முத்கலரைப் பார்த்து, மேககர்ஜனைபோன்ற தொனியோடு" ஐயா,, முத்கலரே! நீர்செய்த ஸ்தோத்திரங்களாலும், யாகத்தாலும் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். நீர் கொடுக்கிற அவிசை நேரிலே வாங்கிப்புசிக்கும்படியாக யாகசாலையில் வந்திருக்கிறேன். என்று சொல்ல, முத்கலரும் சந்தோஷப்பட்டு, "ஐயா, நானும் என் மனைவி புத்திரர்களும் கிருதார்த்தர்களாய் விட்டோம். என்னுடைய ஜன்மம், தபசு, வம்சம், ஆச்சிரமம் எல்லாம் இன்றைக்குத்தான் ஸபலமாயின. யோகீசுவரர்கள் யோகாப்பியாசம்பண்ணித் தங்களுடைய ஹ்ருதய கமலத்தை தேடிக்கொண்டிருக்கிற சுவாமீ! தாங்கள் சாட்சாத்தாக என்னுடைய யக்ஞபூமிக்கு வந்துவிட்டபடியால் என் யாகம் ஸபலமாய்விட்டது.'' என்றுசொல்லி, ஆசனங்கொடுத்துச் சந்தன புஷ்பங்களால் பூஜித்து, அர்க்கியங்கொடுத்து, மனமகிழ்ச்சியோடு புரோடாச மென்கிற அவிசையுங்கொடுத்தார். அப்பொழுது லோகபாவனரான நாராயணர் முத்கலர் கொடுத்த அவிசைத் தமது கையாலெடுத்துப் புசிக்க, அக்கினிமுதலான தேவர்களும், ரித்துவிக்குகளும், எஜமானனும், அங்கிருந்த பிராமணர்களும், சராசரமான உலகமும் திருப்தியடைந்தார்கள். பிறகு நாராயணர் முத்கல முனிவரைப்பார்த்து,"ஐயா! 'நல்ல அனுஷ்டானமுடையவ

ரே! உமக்கு வேண்டுமென்கிற வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளும்" என்று சொல்ல, முத்கலர், "பகவானே! என் யாகசாலைக்கு நீர் பிரத்தியட்சமாக வந்து அவிர்ப்பாகத்தை வாங்கிக்கொண்டபடியால் நான் கிருதார்த்தனாய் விட்டேன் எனக்கு வேறென்ன வேண்டியிருக்கிறது? ஆனாலும் உம்மிடத்தில் கபடமில்லாத திடமான பக்தியிருக்கவேண்டும். பகவா! காலை மாலைகளாகிய இரண்டு வேளைகளிலும் பசுவின் பாலைக்கொண்டு உம்முடைய சொரூபமான அக்கினியில் ஹோமம்பண்ண விரும்புகிறேன். இந்த இரண்டாவது வரத்தை யெனக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும். சுருதியிற் சொல்லுகிற பயஹோமத்துக்கு வேண்டிய பால் கொடுக்கும்படியான பசுக்கள் எனக்குக்கிடையாது." என்று சொன்னதைக்கேட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணர் சிற்பியாகிய விசுவகர்மாவைக்கூப்பிட்டு, ஸ்படிக முதலிய கல்லுகளைக்கொண்டு ஒரு குளத்தைகட்டுவித்து, அதைச் சுற்றிலும் பிராகாராதிகளால் அலங்கரித்துக், காமதேனுவை யழைத்து, "என் பக்தனாகிய இவன் எனக்குத் திருப்தி செய்யும்படி பாலால் ஹோமஞ்செய்ய விரும்புகிறான். ஆகையால் நான் சந்தோஷப்படும்படி நீ காலைவேளையிலும் சாயங்காலத்திலும் இவ்விடத்தில் வந்து, உன்மடியிலிருந்துண்டாகிற பாலால் இந்தச்சரசை நிரப்பிவிடு. இவன் இரண்டு வேளைகளிலும் ஹோமஞ்செய்யட்டும்." என்று ஆக்ஞாபித்து, முத்கலரைப்பார்த்து, முனிவரே! நீர் இந்தக் குளத்திலுண்டாகிற பாலைக்கொண்டு தினந்தோறும் இரண்டுவேளைகளிலும் ஹோமம்பண்ணும்; நான் திருப்தியடைவேன். அதனாலுமக்குச்சர்வசித்திகளும் உண்டாகும் இந்தச்சரசுக்கு க்ஷீரசரசு என்று பேர்வரும். இந்தச்சரசில் ஸ்நானம்பண்ணினவர்களுடைய பஞ்சமஹாபாதகங்களும் மற்றுமுள்ள பாதகங்களும் உடனேபஞ்சாய்ப்பறந்துபோம். நீரும் தேகாந்தத்தில் ஸமஸ்த பந்தங்களு மொழிந்து என்னை வந்தடைவீர்." என்று சொல்லி முத்கலரைக் கட்டிக்கொண்டு, அவரால் நமஸ்காரம்பண்ணப்பட்டு அந்தர்த்தானமடைந்து விட்டார். முத்கலரும் அநேகமாயிரம் வருஷம் காமதேனுவின் பாலால் அக்கினியில் ஹோமம்பண்ணிக்கொண்டு வந்து கடைசியாக முக்தியைக்கொடுக்கும்படியான புல்லக்கிராமத்திலேயே சரீரத்தைவிட்டு விஷ்ணுஸாயுஜ்ய மடைந்தார்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! இந்தத்தீர்த்தத்துக்கு க்ஷீரகுண்டமென்று பேர்வந்த காரணத்தை சொல்லிவிட்டேன், இதில் சுத்

தத்தினோடு ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர்கள் சமஸ்தமான பந்தங்களும் நீங்கி புண்ணிய சீலர்களாகிமுக்தர்களாகிறார்கள். க்ஷீரகுண்டத்தைக்கண்ணால் பார்ப்பவர்களுக்கு யாகம், வேதம், தீர்த்தயாத்திரை, ஜபம், விரதம், முதலியவை என்னத்துக்கு? க்ஷீரகுண்டத்திலிருந்து வீசுகிறகாற்று எவன் பேரிலடிக்கிறதோ அவன் பிரமலோகம்போய்ச் சேர்ந்து அங்கிருந்தப்படியே முக்தியடைகிறான். க்ஷீரகுண்டத்தில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர்கள் சூரியனையும் அலட்சியம்பண்ணி, அக்கினிபோல ஜ்வலித்துக்கொண்டு சூரியனுடைய சிரசின்மேலே வீற்றிருப்பார்கள். க்ஷீரகுண்டத்தில் ஸ்நானம்பண்ணினவர்களுக்கு வைதரணிநதி குளிர்ந்துபோகிறது. அவன் நரகங்களையடைகிறதில்லை. காமதேனுவுடனே கூடியிருக்கிற க்ஷீரகுண்டமிருக்கும்பொழுது வேறுதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணும்படி அலைகிறவன் பசுவின்பாலைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு எருக்கம்பாலுக்கு அலைகிறதுப்போலிருக்கிறது. இதில் ஸ்நானம்பண்ணினவர்களுக்குக் கிடையாதது எது? முக்திகூடக்கையிலிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் கைதூக்கிச் சத்தியம்பண்ணுகிறேன். இந்த லோகப்பிரசித்தமாயும் புண்ணியமாயுமிருக்கிற இந்த க்ஷீரகுண்டத்தில் காசியபர் பத்தினியாகிய கத்துருவென்பவள் தன் பர்த்தாவினுடைய வாக்கியப்படி நியமத்தோடு ஸ்நானம்பண்ணி, வஞ்சனையாலே தன்சக்களத்தியை ஜயித்த பாபத்தினின்றும் விடுபட்டாள். என்று சூதமுனிவர் சொல்ல சௌனகாதியர்கள், "சூதமுனீந்திரரே! கத்துரு என்பவள் யார்? அவள் யாருடைய பெண்? அவளுடைய ஸபத்தினி யார்? தன்னுடைய சக்களத்தியை அவள் ஏன் மோசஞ்செய்து ஜெயிக்கவேண்டும்? இவைகளை யெங்களுக்குச் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்," என்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்

முப்பத்தெட்டாவது

கத்துரு க்ஷீரகுண்டத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி மோசம்பண்ணின பாபம் நீங்கின

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் சௌனகாதி முனீசுவரர்களே! கிருதயுகத்தில் பிரஜாபதிக்கு விநதை, கத்துரு என்ற இரண்டு குமாரத்திகளிருந்தார்கள். அவ்விரண்டுபேரையும காசியபமுனிவர் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். கத்துரு அநந்தன், வாசுகி முதலிய அநேகமான விஷமுள்ள நாகங்களைப்பெற்றாள். ஒருநாள் இந்த இரண்டு சகோதரிகளும், உச்சைச்சிரவம் என்ற தேவேந்திரனுடைய வெள்ளைக்குதிரைவரக்கண்டு, கத்துரு விநதையைப் பார்த்து, "சகோதரியே! இந்தக் குதிரையின் வால்வெளுப்பா? கறுப்பா? உனக்கென்ன தோன்றுகிறது?" என்று கேட்க, விநதை "இதனுடையவால் வெளுப்பாகத்தான் எனக்குத்தோன்றுகிறது. உனக்கெப்படி தோன்றுகிறது. சொல்" என்று கேட்டாள். கத்துரு "அதன் வால் கறுப்பென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்று தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டாள். பிறகு இருவரும் தோற்றவர்கள் ஜயித்தவர்களுக்கு அடிமையாகிறதென்றுபந்தயம போட்டுக்கொண்டார்கள். பின்பு கத்துரு தன் புத்திரர்களாகிய வாசுகிமுதலானவர்களையழைத்து, குமாரர்களே! என்னுடைய இஷ்டம் நிறைவேறும்படியும், நான் விநதைக்கு அடிமையாகாதபடியும் நீங்கள் அந்தக் குதிரையின் வாலை மறைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. என்று சொல்ல, அந்நாகங்கள் அவள் பேச்சை அங்கீகாரம் பண்ணாமையினால், கத்துரு உக்கிரமான கோபங்கொண்டு, நீங்கள் எல்லோரும் ஜனமேஜயனுடைய சர்ப்பயாகத்திலே சாகக்கடவீர்கள் என்று சபித்தாள், உடனே கார்க்கோடகன் என்கிற நாகம் அதிக பயங்கொண்டு, அவள் காலில் விழுந்து "அம்மா, நீ பயப்படாதே. நான் உச்சைச்சிரவத்தினுடைய வாலை மைபோலக் கறுப்பாகச் செய்துவிடுகிறேன். என்று கெஞ்சிச்சொல்லி, தன்னுடைய உடலாலே யந்தக் குதிரையின்வாலை மறைத்து மைபோலக்கறுப்பாக்கி விட்டான். பிறகு இரண்டுசகோதரிகளும் குதிரையைப்பார்க்க அதிவேகமாக

ப்புறப்பட்டு, சந்திரன், சங்கு, மாணிக்கம், முத்து, ஐராவதம் இவைகளுக்குப் பிறப்பிடமாயும், யுகாந்தத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணருக்கு யோகநித்திரை செய்கிற சயனமாயுமிருக்கிற திருப்பாற்கடலைக் கடந்து, தேவேந்திரனுடைய வாகனமாகிற உச்சைச்சிரவமென்கிற குதிரையைக்கண்டார்கள். அதன் வால் கறுப்பாக இருக்கிறதை விநதை கண்டு, அதிக விசனங்கொண்டு, தாங்கள் செய்துகொண்ட பிரதிக்ஞையின்படி கத்துருவுக்கு அடிமையானாள். இப்படியிருக்கையில் மலைபோன்ற சரீரத்தையுடைய கருடனானவன் முட்டையை யுடைத்துக்கொண்டு தேவர்கள் புகழவும், அவனுடைய பெரிய சரீரத்தைக்கண்டு மூன்று லோகங்களும் நடுங்கவும், அக்கினியைப்போல உயரக்கிளம்பி, தன்னுடைய சரீரத்தைக் கண்டவர்கள் பயப்படுவார்களென்று நினைத்து, சரீரத்தைச்சுருக்கி அருணனைத்தன் தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு தாயாராகிய விநதையிடம் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது கத்துருவானவள் தனக்குப் பயந்து அடங்கியிருக்கிற விநதையைப் பார்த்து, அம்மே! நான் தேவலோகம் போகவேண்டும், என்னை நீ தூக்கிக்கொள்: என் புத்திரர்களை கருடன் தூக்கிப்[illegible]” என்றாள். விநதை கருடனைப்பார்த்து, அப்பா! நானிந்த கத்துருவைத் தூக்கிக்கொள்ளுகிறேன்; நீ அவளுடைய குமாரர்களாகிய பாம்புகளைத் தூக்கிக்கொள்” என்று சொல்லித் தான் கத்துருவைத்தூக்கிக்கொண்டாள். கருடனும் தாய் சொற்படி பாம்புகளைத் தூக்கிக்கொண்டான். தூக்கிக்கொண்டு போகும்போது சூரியன் கிட்டப் போகப் போகப் பாம்புகளெல்லாம் சூரியவெப்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் சுருண்டுபோகக், கத்துரு தன் புத்திரர்களுடைய வெப்பத்தைச் சாந்தப்படுத்தும்படி இந்திரனைப்பிரார்த்திக்க, அவன் மழை பொழியும்படி செய்து வெப்பத்தைத் தணித்தான். பிறகு தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். போனவுடனே நாகங்களெல்லாம் கருடனைப்பார்த்து, “ நாங்கள் தீபாந்தரம்போய்ப்பார்க்க அதிக விருப்பமுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். ஆகையால் பணிவிடைக்காரி புத்திரனாகிய கருடா! எங்களை க்ஷணத்துக்குள் தூக்கிக்கொண்டுபோ.” என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுதுகருடன் தன் தாயாகிய விநதையைப் பார்த்து,“ அம்மா! நானேனிந்தப் பாம்புகளைச் சுமக்கவேண்டும்? நீ ஏன் கத்துருவைச்சுமக்கவேண்டும்? இந்தப் பாம்புகள் ‘[illegible]புத்திரனே’ என்று என்னைக்கட்டிடவேண்டிய காரணமென்ன? இவைகளெல்லாம் அம்மா! எனக்கு

ன்னாயைச்சொல்லியருளவேண்டும்.'' என்றுவினவ, விநதையும் "அப்பா, என்னுடைய கொடிய சகோதரியானவள் வஞ்சனை கபடமாய்ச்செயித்தபடியால் நானவளுக்கு அடிமையாயிருக்கிறேன். நீயும் சேடிபுத்திரனாயிருக்கிறாய். ஆகையால்தான் நான் இவளைச் சுமக்கிறேன். நீயும் பாம்புகளைச் சுமக்க நேரிட்டது.'' என்று ஆதியோடந்தமாய் அவனுக்குச்சொல்லி முடித்தாள். அதுகேட்ட கருடன் தன் மாதாவைப்பார்த்து'' அம்மா! இந்த அடிமை நீங்குவதற்கு நாம்என்ன செய்யவேண்டும்'' என்று''கேட்க, விநதை நீ பாம்புகளைப்பார்த்து, என் தாயின் அடிமைத்தனம் நீங்குவதற்கு நானுங்களுக்கு என்னசெய்யவேண்டுமென்று கேள்'' என்று சொல்லக் கருடன் சர்ப்பங்களிடம்போய்க் கேட்க, அவர்கள், ''நீ தேவலோகத்திலிருந்து சீக்கிரம் அமிருதம் கொண்டுவருவாயேயானால் உன் தாயின் அடிமைத்தனம் நீங்கிவிடும்.'' என்று சொன்னார்கள். பிறகு கருடனும் தன் தாயிடம்வந்து அவளை வணங்கி, "அன்னையே, நான் அமிர்தங்கொண்டுவரப்போகிறேன். எனக்கு அன்னம்போடு.'' என்று கேட்டான். தாயார் தன் புத்திரனைப்பார்த்து, ''அப்பா சமுத்திரமத்தியில்சில வேடர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களைப்புசித்துப்பசிதீர்த்துக்கொள்ளு. ஆனால் அவர்களுக்குள்ளே ஒருபிராமணன் வேடச்சியோடுகூடி விடபுருஷனாக இருந்துகொண்டிருக்கிறான்; அவனைப்புசித்தால் அவனுடைய பிரமதேஜஸால் உன் தொண்டை எரிந்துபோம். ஆகையால் அவனைவிட்டுவிடு.'' என்று சொல்லி "உன்னுடைய சிறகு முதலான அவயவங்களை, மருத்து முதலானதேவர்கள் காப்பாற்றக்கடவர்கள்!'' என்றாசீர்வதித்து அனுப்பினாள். கருடன் வேடர்களிருக்கிற இடம்போய் வாயைத்திறந்து தின்ன ஆரம்பித்தபோது, வேடர்கள் மலைக்குகையில் பட்சிகள் புகுவது போல அவனுடையவாயிலே புகுந்தார்கள். பிராமணனுங்கூட வாயிற் புகுந்து தொண்டையில் சுடக்கண்ட கருடன், அந்தப் பிராமணனைக்கூப்பிட்டு," நீ மஹாபாபியாயிருந்தாலும், நான் உன்னைக்கொல்லத்தகாது. நீ வெளியிலோடிப்போ.'' என்று சொல்ல அந்தப்பிராமணன், ''என் மனைவியாகிய வேடச்சியுங்கூட வரவேண்டும்.''என்று கேட்க அப்படியேயாகட்டுமென்று அவ்விருவரையுங் கக்கிவெளியில்விட அந்தப்பிராமணன் வேடச்சியை யழைத்துக்கொண்டு தனக்கிஷ்டமான இடம்போய்ச் சேர்ந்தான். கருடன் கிராதகர்களைத்தின்றுவிட்டுத் தன் தகப்பனாகிய காசியபரிடம்போய்ச்சேர்ந்தான். காசியபர்," அப்பா கருடா! எங்கே போகிறாய்?''என்று கேட்க, " ஐயா

என் தாயாருடைய அடிமைத்தன்மையை நீக்கும்பொருட்டு அமிர்தங்கொண்டுவரப் போகிறேன். வருகிறவழியில் அநேககிராதகர்களைத்தின்றும் என் பசி தீரவில்லை. ஆறாத பசியானது அல்லும்பகலும் என்னை வருத்துகிறது. ஆகையால் இப்பசி நீங்கி அமிர்தங்கொண்டுவரும்படியான சக்தியுண்டாகும்படி ஒரு ஆகாரம் கொடுத்தருளவேண்டும்'' என்று பிரார்த்திக்க, காசியபர் "அப்பா! பூர்வத்தில் விபாவசு சுப்பிரதீகனென்கிற இரண்டு முனிவர்கள் தங்கள் தங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பாகத்துக்காகச் சண்டைபோட்டுப் பகைமுற்றிக் கோபத்தாலொருவரை யொருவர் சபித்துக்கொண்டு, சுப்பிரதீகன் ஆறுயோசனை உயரமும் பன்னிரண்டு யோசனை நீளமுமுள்ள ஒரு யானையாகியும் விபாவசு மூன்று யோஜனை உயரமும் பத்து யோஜனை விசாலமுமுள்ள ஆமையாகியும் இந்தச் சரசில் வைரம் நீங்காதவர்களாய் இன்னமும் சண்டைபோட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அவர்களிரண்டு பேரையும் பட்சித்துப் பசியாற்றிக்கொண்டு அமிர்தத்தைக் கொண்டுவா.'' என்று சொல்ல, கருடனுமப்படியே பிரமாண்ட சரீரத்தையும், மிகுந்த பல பராக்கிரமத்தையும் உடைய அந்தயானையையும், ஆமையையும் நகங்களில் இடுக்கிக்கொண்டு, விளம்பமென்னும் தீர்த்தக்கரையில் வந்து இறங்கினவுடனே, அந்தக்கரையில் ஓங்கிவளர்ந்த ஒரு பெரிய ஆலமரமானது "அப்பா கருடா! நூறுயோசனை நீளமுள்ள இந்த என்கிளையின்பேரிலே யுட்கார்ந்து நீ கொண்டுவந்த ஆகாரத்தைப் பட்சித்துச் சுகமாகப்போ'' என்று சொன்னதைக் கேட்ட மனோவேகமுள்ள பட்சிராஜனும், இந்தக் கிளையின் மேலுட்கார்ந்தவுடனே அது மளுக்கென்று முறிந்தது. அதில் தலைகீழாகத்தொங்கிக்கொண்டிருந்த அங்குஷ்டப்பிரமாணமுள்ள வாலகில்லியர்கள் அறுபதினாயிரம்பேரையுங்கண்டு, அவர்கள் கீழே விழுந்துவிடுவார்களென்கிற பயத்தினால் அந்தக்கிளையையும், ஆமை, யானைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாகவந்த தன் புத்திரனைக் காசியபர் கண்டு "அப்பா! நிர்ஜனமான ஒரு மலையின்மேலே இந்தக்கிளையை யிறக்கிவிடு'' என்று சொல்ல, அதைகேட்ட கருடனும் அப்படியே நிர்ஜனமான ஒரு மலையிலிறக்கிவிட்டு, ஆமையையும், யானையையும் பட்சித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தச்சமயத்தில் தேவலோகத்தில் ஒரு அபசகுனங்கண்டது. அதைகண்ட இந்திரன் தன் குருவாகிய பிரகஸ்பதியிடத்தில் "இந்த அபசகுனத்துக்குக் காரணமென்ன'' என்று அடிக்கடி கேட்க

பிரஹஸ்பதியும் "ஏ இந்திரா! பூர்வம் காசியபர் யாகம்பண்ண ஆரம்பித்து ரிஷிகளையும், தேவர்களையும், யட்ச கந்தருவ கின்னர கிம்புருடர்களையும், யக்ஞவஸ்துக்களைக் கொண்டுவரும்படி யனுப்பினபோது யக்ஞசாமான்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்த வாலகில்லியர்கள் மாட்டுக்குளம்படி நீரில் முழுகிப்போக, நீர் அதுகண்டு சிரித்ததனாலுண்டான கோபத்தால் 'காசியபருக்குப் பிறக்கப்போகிற இந்தப்பிள்ளை இந்திரனுக்குப் பயத்தைக்கொடுக்கிற சத்துருவாக இருக்கக்கடவது.' என்று யாகாக்கினியில் ஹோமம்பண்ண, அந்த மந்திரபலத்தால் காசியபருக்குற்பத்தியான கருடன் அமிர்தத்தை யபகரித்துக்கொண்டு போவதற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறான். அதனாலேதான் துர்ச்சகுன முண்டாயிருக்கிறது என்று சொல்ல, அதுகேட்ட இந்திரன் அக்கினிமுதலான தேவர்களையழைத்து "கருடன் அமிர்தத்தைக்கொண்டு போகாதபடி காத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபனம் பண்ண, அப்படியே தேவர்களெல்லாரும் ஆயுதபாணிகளாகிக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது கருடனும் அங்கே வந்துவிட்டான். மஹாபலவானான கருடனைக் கண்டு பயந்தார்கள். தேவர்களுக்கும் கருடனுக்கும் பலமான யுத்தமுண்டாகக் கருடன் அமிர்தத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்த பௌமனன் என்பவனைத் தன் மூக்கினால் கடித்துத் துண்டித்துப் போட்டான். அதுகண்ட தேவர்கள் கோபங்கொண்டு நானாவித சஸ்திரங்களால் அடித்துத் தொந்தரவு செய்யக் கருடன் கோபங்கொண்டு அக்கினி முதலான தேவர்களைச் சிறகினால் தூரத்திலொதுக்கித் தள்ளிவிட்டான். தேவர்கள் பின்னும் கோபித்து நாராசம் பிண்டிபால முதலான பல ஆயுதங்களைக் கருடன்மேலெறிய, அவன் தன் சிறகினால் புழுதியை வாரியிறைத்துத் தேவர்கள் கண்களை மறைத்துவிட்டான். தேவர்கள் காற்றினாலே தூளியை யடக்கிவிட்டார்கள். இப்படிச்சிறிதுநேரம் யுத்தஞ்செய்த பின் கருடன் வசுக்கள், ருத்திரர், ஆதித்தியர், மருத்து, மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் மூக்காலும் இறகுகளாலும் அடித்துவருத்தித் துரத்திவிட, அக்கினி மாத்திரம் எதிரில் வந்து ஜ்வலித்துக்கொண்டு நிற்க, கருடன் நதியிலிருக்கிற நீரை யெல்லாம் குடித்து மழையைப்போல ஜலத்தை வருஷித்து அக்கினியை அவித்துவிட்டான். பின்பு அமிர்தத்துக்குச் சமீபத்தில் சுழன்றுகொண்டிருக்கிற கூர்மையான முனைகளோடுங்கூடின சக்கிராயுதத்தின் ஆரையின் வழியாகச் சரீரத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு உள்ளே புகுந்து, கண்ணாசில பார்

தேவர்களைக்கூடப் பஸ்மீகரமாக்கத்தக்கதாய் வாயைத்திறந்துகொ
ண்டு பயங்கரமாக உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த இரண்டு சர்பங்களை
க்கண்டு தன் சிறகாலும் மூக்காலும் அவைகளை நாசப்படுத்தி,
அமிர்தத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு உயரக்கிளம்பின கருடனைப்பார்
த்து இலட்சுமிபதியான மாதவன்,“ அப்பா கருடா! நான் உன்னி
டத்தில் திருப்தி அடைந்திருக்கிறேன், ஆகையால் உனக்கு வேண்
டிய வரத்தைக்கேள்”என்று சொன்னார்,கருடன்,“ஐயா,நான் உம
க்குமேலாக இருக்கவேண்டும். கிழத்தன்மையும், சாவும், எனக்கு
வாராதிருக்கவேண்டும்.”என்று கேட்க, ஹரியும் “அப்படியேயாக
ட்டும்”என்று சொன்னார் உடனே கருடன் விஷ்ணுவைப்பார்த்து,
“உமக்கு வேண்டிய வரத்தை நீர் கேட்டுக்கொள்ளுந் தருகிறேன்”
என்ன, அவர் “அப்படியானால் நீஎனக்கு வாகனமாகவும், கொடி
யாகவுமிருக்கவேண்டும்” என்று கேட்க “ அப்படியே யாகட்டும்”
என்று கருடன் வரங்கொடுத்தான். பின்பு கருடன் அமிர்தத்தைக்
கொண்டுபோனதைக்கேட்ட இந்திரன், அதிவேகமாக ஓடிவந்து வ
ச்சிராயுதத்தினால் கருடனுடைய சிரசில் அடித்தான். அதைக்கண்
ட கருடன் சிரித்து“இந்திரா, உன்வச்சிராயுதத்தினால் எனக்கொரு
சேதமுமில்லை, ஆனால் உன் வச்சிராயுதம் வியர்த்தமாகாதபடி ஒரு
இறகைக் கொடுக்கிறேன். ” என்று சொல்லி ஒரு இறகை [illegible]த்
தான். அந்த இறகு அழகாயிருந்தபடியால் கருடனுக்கு சுப[illegible]
என்று பேர்வந்தது. தங்கநிறமான இறகைக்கண்டு எல்லோரும்
ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பிறகு கருடன் இந்திரனைப்பார்த்து,“உன்
னோடுகூடச்சேர்ந்து இந்த உலகத்தையெல்லாம் சுமக்கும்படியான
சக்தி யெனக்கிருக்கிறது; உன்னைப்போல ஆயிரமிந்திரர்கள் சண்
டை செய்ய வந்தாலும் எனக்கு இலட்சியமில்லை.” என்று சொன்
னதைக்கேட்ட இந்திரன்,“ இந்த அமிர்தத்தினால் உனக்கென்னபி
ரயோஜனம்? அமிர்தத்தை என்னிடங்கொடுத்துவிடு. நீ இந்த அமி
ர்தத்தைப் பாம்புகளுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால் அவர்
கள் புசித்துவிட்டு ஜராமரணங்களற்று நம்மைக்காட்டிலும் பலவ
ந்தர்களாகித் தேவர்களைத் துன்பப்படுத்துவார்கள்.” என்று சொ
ல்லக், கருடன் இந்திரனைப்பார்த்து“ நான் கொண்டுபோய் வைக்
கிற விடத்திலிருந்து நீ தூக்கிக்கொண்டுபோய்விடு.” என்று சொ
ல்ல, இந்திரன்,“ புத்திசாலியான கருடா! உனக்கென்ன வரம் வே
ண்டும், கேள், என்று சொல்ல, “ ஐயா! அப்படியானால் என் தா
யாரைக் கபடமாக வெள்ளாட்டியாக்கின சர்ப்பங்கள் எனக்கு

எப்பொழுதும் இரையாயிருக்கவேண்டும்" என்றுகேட்க, இந்திரன் அப்படியேயாகட்டுமென்றுசொல்லிக்கருடனுக்குவிடைகொடுத்தனுப்பினான். உடனே கருடன் அமிர்தத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அதிகவேகமாகப்போகும்போது இந்திரனும்பின்தொடர்ந்துபோனான். கருடன் தன்தாயாரிடம்போய் "சர்ப்பங்களே, நான்கொண்டுவந்தஅமிர்தந்தைத்தர்ப்பையின்மேலேவைக்கிறேன். நீங்கள் ஸ்நானமபண்ணிப்பரிசுத்தர்களாக வந்துஇதைப்புசியுங்கள். என்தாயாருக்கும் இன்றோடே அடிமைத்தன்மை நீங்கிவிடவேண்டும்" என்றுசொல்லச்சர்ப்பங்களும் அப்படியேயாகட்டும் என்று சொல்லின. விநதையும் அடிமையினின்றும் நீங்கினாள். சர்ப்பங்கள் அமிர்தத்தைப்புஜிப்பதற்காக ஸ்நானமபண்ணப்போயின. அந்தசமயத்தில் இந்திரன் அமிர்தத்தையெடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டான். ஸ்நானம்பண்ணித்திரும்பிவந்த ஸர்ப்பங்கள் அமிர்தத்தைக்காணாமல், அதுவைக்கப்பட்டிருந்தஇடத்திலுள்ள தர்ப்பத்தை நாக்காலே நக்க நாக்கு இரண்டாகப்பிளந்துபோயிற்று. கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே, அதுமுதலாகச்சர்ப்பங்களுக்குத்துவிஜிஹ்வம்(இரண்டு நாக்குள்ளவை)என்று பேர்வந்தது. கருடன் இப்படியாகத்தன் தாயாரை அடிமையினின்றும் மீட்டுக்கொண்டபின், கத்துருவைப்பார்த்து;"நீ என் தாயாரைமோசம் செய்துஜயித்து அடிமைகொண்டபடியால் உன் கணவனுடைய பணிவிடைக்குநீ உபயோகப்படாமல் போகக்கடவாய்" என்று சபித்துவிட்டுஇஷ்டமான இடத்துக்குப்போனான். பிறகு கத்துருவும்விநதையுஞ்சேர்ந்துதங்கள்பர்த்தாவிடம்போகஅவர்முகத்தைத்திருப்பிக் கொண்டு கோபத்தினால், "கத்துரு நீ வஞ்சனையாலே விநதையை ஜயித்து அடிமையாக்கிக்கொண்ட துராத்மாவானபடியால்என்பணிவிடைக்குத்தகாதவள். பெண்ணாவது, ஆணாவது ஒருவனைக்கபடமாக ஜயித்தால்அவர்கள் பாதகர்களாகிறார்கள்; அவர்களோடே பேசுகிறவனும், பிரம்மஹத்தி, சுராபானம், சொர்ணஸ்தேயம், குருதல்பகமனம், இவர்களோடு சம்பந்தப்பட்டபாதகம ஆகிய பஞ்சமஹாபாதகங்களையுஞ் செய்தவனாக ரிஷிகளால் சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் உன்னோடு பேசினால் கூடநரகத்திக்குப்போகும்படியானதோஷமெனக்குவந்துவிடும். குரூரமான கத்துருவே, நீ யென்எதிரில்நில்லாதே. கபடமாய்ஜயித்தவனுடனே ஸஹபோஜனம் பண்ணினவனுடன் பேசினாலுங் கூடநரகசமுத்திரத்திலே முழுகிக்கிடக்கவேண்டும். வஞ்சனைபா

லை ஜயித்தவனைப் பார்த்ததோஷ நிவர்த்திக்காகச் சூரியனையா
வது, நெருப்பையாவது,ஜலத்தையாவதுபார்க்கவேண்டும். அவ
னிருக்கிற ஆச்சிரமத்திலாவது, வீட்டிலாவது தங்கக்கூடாது;
தங்கினால் நரகத்தையனுபவிக்கவேண்டும். துன்மார்க்கத்திற்செ
ல்லாத பரிசுத்த இருதயமுடைய இந்தவிநுதையை வஞ்சனைசெ
ய்து ஜயித்தபடியால் நீயென் கண்முன்னே நில்லாதே, ஓடிப்போ,
ஓடிப்போ" என்று கத்துருவைத் திக்காரமபண்ணிவிரட்டி, நல்ல
சுபாவமுள்ளவிநுதையைச்சேர்த்துக்கொண்டார். இப்படிவைது
விரட்டப்பட்டகத்துருவானவள் மிகதுக்கங்கொண்டு மனம்நொ
ந்து கோவென்றுகதறியவர்காலில் விழுந்தும், அவள்செய்தபாப
த்தை நினைத்து மனமிரங்காமல், அவளையங்கிகாரஞ் செய்யமாட்
டேன் என்று சொல்ல, விநுதை அவர்பாதத்தில் வணங்கி, "சுவா
மீ, கருணைக்கடலேஎன்சகோதரியானவள்பேதைமையாலேயிந்த
ப்பாபத்தைச் செய்துவிட்டாள். அதைத்தேவரீர்பொறுத்தருள
வேண்டும். பெரியோர்களுக்குஎல்லாரிடத்திலும தயவுவைக்கிற
சுபாவமல்லவோ?" என்றுகெஞ்சிக்கேட்டும், காசிபர்விநுதையை
ப்பார்த்து, "பெண்ணே, இவள்செய்த பாபத்துக்குப்பிராயச்சித்
தஞ் செய்யாமலிவளைச் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டேன். சொன்
னேன், சொன்னேன், சொன்னேன" என்றுமறுத்துவிட்டார்.
மறுபடியும் வணங்கி "சுவாமீ, என்னுடையசகோதரியின்பாபத
துக்குத் தேவரீரே பிராயச்சித்தஞ் சொல்லி அவள்தம்முடைய
பரிசாரகத்துக்குத தகுந்தவளாகிறவழியைத்தேடிக்கொடுக்கவே
ண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தாள். பிறகு மரீசிபுத்திரனாகியகாசி
யபர் ஒருமுகூர்த்தம்மனசால்யோசித்து, "விநுதையே, தக்ஷிண
சமுத்திரக்கரையிலிருக்கிறமுக்தியைக்கொடுக்கும்படியானபுல்ல
கிராமத்தில்பாபததைப்போக்குமபடியானக்ஷீரகுண்டமென்றொ
ருபுண்ணியதீர்த்தமிருக்கிறது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்
ணினமாத்திரத்தில்இவளுடையபாபமெல்லாம் நசித்துப்போம்.
அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணாமல் என்னபிராயச்சித்தம் ப
ண்ணிக்கொண்டாலுமிவளுடையபாபந்தீராது. ஆகையாலிவளை
ந்தச்சரஸுக்குப்போகட்டும்" என்றுபிராயச்சித்தம் விதித்தார். க
த்துருபிராம்மணோத்தமரானதன்பர்த்தாவைவணங்கி உடனேபிள்
ளைகளை யழைத்துக்கொண்டுகொஞ்சநாளில் க்ஷீரகுண்டம்வந்து
சேர்ந்து, இந்திரியங்களையடக்கி, ஆசாரமாய்ச்சங்கற்பஞ்செய்து
கொண்டு மூன்றுநாள் நியமத்தோடு ஸ்நானம்பண்ணி உபவாச

மிருந்து, நாலாவதுநாள்இவள்பக்தியோடு ஸ்நானம் பண்ணுகிற பொழுது ஆகாயவாணியானது "ஏ கத்துருவே! இதில்ஸ்நானம் பண்ணினதினால்நீவஞ்சனைசெய்து ஜயித்தபாபம்போய்விட்டது. உன்னுடையபர்த்துருசிசுருஷைக்குஅருகமாய்விட்டாய். கருடன்கொடுத்த சாபமும்நீங்கிவிட்டது. உன்பர்த்தாவிடம்போனால் உன்னையவர் கட்டாயமஅங்கீகாரம்பண்ணிக்கொள்வார்" என்றுசொன்ன ஆகாயவாணியைமகிழ்ச்சியோடுநமஸ்காரம்பண்ணித்தீர்த்தத்தைத் தன்புத்திரர்களோடும்வலம்வந்து வணங்கிப்பர்த்தாவுக்குச்சிசுருஷை பண்ணவேண்டுமென்றுபிரியத்தோடுபர்த்தாவிடம வந்துசேர, அவரும் க்ஷீரகுண்டத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப்பரிசுத்தமானாள் என்பதைச்சமாதியாலறிந்துதன்னுடைய சிசுருஷை செய்யும்படி அங்கீகாரம் பண்ணிக்கொண்டார்.

கேட்டீரோ முனிவர்களே! கத்துருவின் பாபமானதுஇந்த க்ஷீரசரசில் ஸ்நானம்பண்ணினதினால் விமோசனமான சரித்திரத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும்க்ஷீரகுண்டஸ்நானபலனையும், அசுவமேதாதியாகங்களின் பூர்ணபலனையும், கங்காதி ஸர்வதீர்த்தபலனையும, பரமஹம்சன் அடைகிற கதியையும அடைகிறார்களென்பதில்சந்தேகமே கிடையாது.

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது

கபிதீர்த்தத்தில் ரம்பை சாப விமோசனமடைந்த

அத்தியாயம்.

'சௌனகாதிமுனிவர்களே! கந்தமாதனத்தில்கபிதீர்த்தமென்றொருதீர்த்தமிருக்கிறது. அதன் மகிமையையுங்களுக்கெடுத்துச்சொல்லுகிறேன்: பூர்வகாலத்தில் இராவணாதி ராட்சதர்களைச் சம்ஹாரம்பண்ணிவிட்டு, ஸ்ரீராமரோடு திரும்பிவந்த காமரூபிக

ளான ருஷிகளெல்லாமிந்தத் தீர்த்தத்தையுண்டுபண்ணி, சந்தோஷத்தோடும் அதில் ஸ்நானம்பண்ணி, "இந்தத் தீர்த்தத்தில் பக்தியோடு ஸ்நானம்பண்ணுகிறவர்கள் மகாபாபங்களொழிந்து தரித்திரம் நீங்கி, நரகபயமற்று, யமபயமில்லாமல் முக்தியடையக்கடவார்கள். கபிதீர்த்தத்திற்குப் போகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டு நூறடிதூரம்போனாலும் அவனுக்குப்பரமபதங்கிடைக்கவேண்டும். இந்த தீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தங்கிடையாமற்போகட்டும்" என்று ஸர்வஜனோபகாரமாக வரங்கொடுத்து ஸ்ரீராமமூர்த்தியை வணங்கி, "சுவாமி, நாங்களுண்டாக்கின இந்தத்தீர்த்தத்துக்கு தேவரீரும் அற்புதமானவரங்கொடுத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தன. அப்பொழுது ஸ்ரீராமசந்திரனும் அதிக சந்தோஷத்தோடு, "இந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கங்கா ஸ்நானபலனும், பிரயாகை ஸ்நானபலனும், ஸர்வதீர்த்தபலனும் அக்கினிஷ்டோமாதி யாகங்களின் பூர்ணபலனும், காயத்திரியாதி மஹாமந்திர ஜபபலனும், ஆயிரகோதான பலனும், நாலு வேதங்களை பாராயணஞ்செய்த பலனும், பிரமவிஷ்ணுமகேசுவரர் முதலாகிய தேவர்களைப் பூஜை செய்த பலனும், கிடைக்கக்கடவது" என்று வானரங்கள் திருப்தியடையும்படி வரங்கொடுத்தருளினார். இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், முக்கண்ணனான ஈசானன், ஆகிய அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களும், பிரமா, சந்திரசூரியர்கள், சாத்தியர்கள், வசுக்கள், விசுவேதேவர்கள் முதலான தேவர்களும், அத்திரி, பிருகு, குத்ஸர், கௌதமர், பராசரர், கண்வர், அகஸ்தியர், சுதீக்ஷ்ணர் விசுவாமித்திரர் முதலான ரிஷிகளும், ஸனகாதி யோகிகளும், நாரதாதி தேவரிஷிகளும், ஸர்வாபீஷ்டங்களையுங்கொடுக்கும்படியான இந்தத்தீர்த்தத்தை வெகுவாக சிலாகித்து ஸ்நானம்பண்ணி, "இது கபிகளால் நிர்மாணம்பண்ணப்பட்டபடியால், கபிதீர்த்தமென்று பிரசித்தமடையட்டும்." என்று சொல்லிப்போனார்கள். ஆகையால், ரிஷீசுவரர்களே, முமுக்ஷுக்கள் இந்தத்தீர்த்தத்திற்கு அவசியம் போகவேண்டும். இந்தத் தீர்த்தத்தின் பெருமையைச்சொல்ல முடியாது. பூர்வகாலத்தில் கௌசிகசாபத்தால் கல்லாய்ப்போன ரம்பையிந்ததீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி சாபம் நீங்கி நிஜசொரூபம் பெற்றுச் சொற்கம் போய்ச்சேர்ந்தாள், என்றுசூதர்சொல்ல, ரிஷீசுவரர்கள், "ஐயா; கௌசிகர் ரம்பையை ஏன் சபித்தார்? கல்லாய்ப்போன ரம்பை

யெப்படி கபிதீர்த்தத்துக்குப்போனுள்? இவைகளை யெங்களு க்கு விளங்கச்சொல்லவேண்டும்" என்றுவினவச்சூதர் சொல் லுகிறார்.

குசிக குலத்திற் பிறந்த விசுவாமித்திரர் என்கிற பராக்கிர மசாலியான மஹாராஜா சதுரங்க சேனைகளோடு புறப்பட்டுப் பூமியிலிருக்கிற இராஜ்யங்களைப் பார்க்கவிரும்பி, வெகுதேச ஙகளைச்சுற்றிக் கடைசியாக வசிஷ்டாசிரமத்துக்குவந்தார். அப் பொழுது மஹாத்மாவாகிய வசிட்டரும் அவரை ஆதித்தியத்து க்காகஅழைக்க அரசனும அப்படியேயாகட்டு மென்றுசொ ல்லித்தண்டம் போல வசிட்டர் காலில் விழுந்தார். பிறகுகா மதேனுவின் மகிமையால் விசுவாமித்திரருக்கும், அவருடைய சேனைகளுக்கும்பிரமபுத்திரரான வசிஷ்டர் விருந்துமசெய்து திரு ப்திசெய்வித்தார். விசுவாமித்திரர் காமதேனுவின் மகிமையை ய றிந்து, கேட்டதையெல்லாம்கொடுக்கும் படியான காமதேனுவை த்தனக்கு கொடுக்கும்படி பிரார்த்தித்தார். அவர் பாட்டேனென் று மறுத்தமையால் பலாத்காரமாக காமதேனுவைப் பிடித்திழு த்தார். உடனே காமதேனுவினால் சிருஷ்டிக் கப்பட்டமிலேச்சர் கள் அவரை அடித்துத்துரத்த விசுவாமித்திரரும் மஹாதேவ ரைப் பிரார்த்தித்து அவரிடத்திலிருந்து பிரமமாஸ்திரம் முதலா ன அஸ்திரங்களைப் பெற்று திரும்பி வசிஷ்டாச்சிரமம வந்து அவ்வஸ்திரஙகளைப்பிரயோகித்தார். அப்பொழுது பிரமகுமார ருை வசிஷ்டர் தம்முடைய தபோபலத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரமம தண்டத்தினல் அவைகளை நாசஞ்செய்து விட்டார். விசுவாமித்திரர் தோல்வி யடைந்ததனுல் வெட்கப்பட்டு தனக் கு பிராமண்யம் சித்திக்கவேண்டு மென்று தபசுசெய்வதற்காகக் காட்டுக்குப் போய் கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, என்கிற மூன் று திசைகளிலும் தவம்புரிந்து, அங்கு உண்டான மஹாவிக்கி னங்களினலே தபசுநிறைவேருமல், வடதிக்குப்போய்ச் சேர்ந்து நிர்மலமான இமயமலையில் புண்ணியமான கௌசிகீ தீரத்தில் தேவவருஷத்தில் ஆயிரம் வருஷம் இந்திரியங்களையும் கோபத் தையுமடக்கி, சுவாசத்தை ஒடுக்கி, ஆகாரமில்லாமல், கண்ணைமூ டிக்கொண்டு, சலனமற்றுக், கைபைத் தூக்கிக் கொண்டு, ஆதா ரமில்லாமலிருந்து, கிரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலேயும், பனிகாலத்தில் ஜலத்திலேயும், வருஷாகாலத்தில் வெட்டவெளியி லிருந்தும் கொரமான தபசுசெய்தார். அதுகண்டசொர்க்கவாசி களான இந்திராதிதேவர்களெல்லாரும்பயந்து, ரம்பையையப்பார் த்து, "பெண்ணே, இமயமலையில்கௌசிகீதீரத்தில்தபசு செய்து

கொண்டிருக்கிற விசுவாமித்திரரை உன்னுடைய லீலைகளினாலே மயக்கித் தபசுக்கு விக்கினம் உண்டாகும்படி செய்யவேண்டும்" என்று ஆக்ஞாபிக்க, ரம்பை அவர்களை வணங்கிக்கைகூப்பி நின்று, "தேவர்களே, விசுவாமித்திரமுனிவர் மஹாகுரூரமானவர்; கோபிஷ்டர். அவரென்னைச் சபித்துவிடுவாரே, அவரைக்கண்டால் பயமாயிருக்கிறதே, தங்களுடைய பணிவிடைக்குரிய என்னை தயவுசெய்துகாப்பாற்றிவிடுங்கள்" என்றுகெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டாள். அப்பொழுது இந்திரன் "ஏ ரம்பையே; நீ விசுவாமித்திரருக்காகப்பயப்படவேண்டாம. உனக்குச்சகாயமாகமன்மதனை யழைத்துக்கொண்டு நானும் வருகிறேன். கோகிலங்கள்கூவுகிற வசந்தகாலமும்வரும். நீ அதிசுகந்தரூபங்கொண்டு அந்தமஹாரிஷியைமயக்கிவிடு." என்றுதைரியஞ்சொல்லக்கேட்டரம்பைநன்றாய் அலங்காரம்பண்ணிக்கொண்டு விசுவாமித்திரருடைய ஆசிரமத்துக்குப்போய் அவருக்கெதிரில்நின்றுகொண்டு, அவர்மனமயங்கும்படியான லீலைகளைச்செய்து அவரைமயக்கஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது குயில் கேட்டவர்மனமுருகும்படிகூவிற்று. குயில் கூவுவதையும், ரம்பையெதிரில் நிற்பதையும் கண்டு சந்தேகங்கொண்ட விசுவாமித்திரர், இவையெல்லாமஇந்திரனுடையஏவுதலென்று அறிந்து, ரம்பையைப்பார்த்து, "ரம்பையே, கோபத்தை ஜெயிக்கவேண்டுமென்றிருக்கிற எனக்குக்கோபம் உண்டாக்கினபடியால், நீ பத்துலட்சம் வருஷம் கல்லாய்க்கிடக்கக் கடவாய். சாபத்தின் முடிவில் ஒரு பிராமணனுடைய சகாயத்தாலே சாபவிமோசனமடையக்கடவாய்." என்றுசபித்தார். இப்படிசாபம் பெற்ற ரம்பை உடனே கல்லாய்ப்போய் அவருடைய ஆசிரமத்திலேயே கிடந்தாள். அப்படியிருக்கும்போது அந்த ஆசிரமத்தில் அகஸ்தியருடைய சிஷ்யனாகிய சுவேதன் என்ற மகாரிஷி மோட்சத்தையுத்தேசித்துவெகுகாலமாய்த் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். ஒருநாள்அவருடைய தபசைக் கெடுக்க எண்ணங்கொண்ட அங்காரகை என்கிற ராட்சதிமலமூத்திரஇரத்தங்களை வாரியிறைத்துக்கொண்டும்,மேகம் போலக்கர்ஜித்துக்கொண்டும் வந்து தொந்தரவு பண்ணினாள். அப்பொழுது சுவேதர் கோபங்கொண்டு, விசுவாமித்திரர்சாபத்தால்கல்லாய்க்கிடந்த ரம்பையை எடுத்து, வாயு மந்திரத்தை யுச்சரித்து அதைவாயுவாஸ்திரமாகப் பிரயோகம்பண்ணினார். அந்தக்கல்லு ராட்சதியைத் துரத்தும்போது அவள் பயந்தோடி தட்சிணசமுத்திரக் கரைக்கு வந்து

கபிதீர்த்தத்தில் விழுந்தாள். விரட்டிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்து வந்த கல்லானது அவள் தலையில் பொத்தென்று விழ ராட்சதி மடிந்தாள். அந்தக்கல் கபிதீர்த்தமகிமையால்சிலாரூபம் போய் பழைய ரமபையாகி திவ்யாம்பரமணிந்து, ஹாரம, கேயூரம், கடகம், மூக்குத்தி, புலாக்குமுதலானதிவ்யாபரணங்களைத் தரித்துத்திவ்ய விமானத்திலேறி, ஊர்வசிமுதலானதோழிகளாகிய அப்ஸரஸ்திரீகள் சூழ்ந்துவரத்தேவர்கள்புஷ்பவருஷம்வருஷிக்க, கபிதீர்த்தத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டு, சந்திரசேகரரான இராமநாதரைச் சேவித்து அழகான அமராவதி போய்ச்சேர்ந்தாள். அந்தராட்சதியானவள் பூர்வ ஜன்மத்தில் கிருதாசியென்கிற தேவஸ்திரீ அகஸ்தியர் சாபத்தால் இராட்சதியாகி யிந்தக் கபிதீர்த்தத்தில்ஸ்நானமபண்ணினதினால் சாபமொழிந்துபழைய வடிவம பெற்றுச்சொர்க்கலோகம்போய்ச் சேர்ந்தாள்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே, இப்படியாகச் சுவேதருடைய பிரசாதத்தால்ரம்பையுங்கிருதாச்சியும் சாபவிமோசனம பெற்ற கபிதீர்த்த மகிமையையுங்களுக்கு வெளிப்படுத்தினேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும, கேட்பவரும் கபிதீர்த்தஸ்நான பலனையடைவார்கள்.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று

நாற்பதாவது

காயத்திரிசரஸ்வதி தீர்த்தங்களின் வரலாறுரைத்த

அத்தியாயம்

கேளுங்கள் முனிவர்களே, கந்தமாதனத்திலிருந்த காயத்திரீ, சரஸ்வதியென்கிறதீர்த்தமகிமையையுங்களுக்கெடுத்துரைக்கிறேன். பிரமபத்தினிகளான காயத்திரீ சரஸ்வதியென்கிறஇருவரும் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் அதற்கு இந்தப் பெயர் வந்ததென்று சூதர்சொல்ல, ரிஷிகள் ஐயா, சூதமுனிவரே பிரமபத்தினிகளாகிய காயத்திரீ, சரஸ்வதியென்பவர்கள்

கந்தமாதனத்துக்குவந்த காரணமென்ன? என்று வினவச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில் பிரம்மதேவர் வாக்கு என்கிற தன் புத்திரியைக்கண்டு, காமவெறியால் மயங்கி மோகங்கொண்டார். அந்தப் பெண் தன் தகப்பன் தன்னிடத்திலாசைப்படுவதைக்கண்டு வெட்கப்பட்டுப்பெண்மானுருவங்கொண்டு ஓடினாள். பிரமதேவர் ஆண்மானுருவங்கொண்டு அவளைத்துரத்தினார். அதுகண்ட தேவர்களெல்லோரும் லோகசிருஷ்டாவாகிய பிரமா தன் மகளைப்பெண்டாளச்செல்வது அக்கிரமம் என்று தூஷித்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் அநியாயத்திற் பிரவிர்த்தித்தது பொறுக்காமல் வேடரூபந்தரித்துப் பிநாக மென்கிற வில்லைக் கையிலெடுத்து வளைத்துக்காதுவரைக்கும் இழுத்து அம்பைத்தொடுத்துப் பிரயோகம் பண்ணினார். அப்பொழுது பிரம்மாவாகிய மான் பரமசிவன் அம்பாலடிபட்டுப்பூமியில் விழுந்துமடிந்தது. உடனே அதனுடைய சரீரதிலிருந்து ஒரு பெரிய ஜோதிகிளம்பி ஆகாசம்போய் மிருகசீரிஷ நட்சத்திரம் ஆய்விட்டது. பரமசிவனுடனே ஆருத்திரா நட்சத்திரமாகி மிருகசீரிஷ நட்சத்திரமான பிரமதேவனைத் துன்பப்படுத்தினார். இப்பொழுதுகூடப்பரமசிவன் வேடரூபமாய் மிருகசீரிஷ நட்சத்திரத்தின் சமீபத்தில் காணப்படுகிறது நிச்சயம். இந்த மாதிரியாகப பரமசிவனால் பிரமதேவன் உயிரிழந்ததைக் கேட்ட காயத்திரீஸரஸ்வதீ யிருவரும்வைதவ்யத்தையடைந்த துக்கத்தினால் வருந்தி நமது கணவனை உஜ்ஜீவிப்பதற்கு நாமென்ன செய்வோம் என்று பரஸ்பரம் யோசனை செய்துகொண்டு 'சர்வோத்க்ருஷ்டமாய்ச் சிவபெருமானுக்கு இருப்பிடமாய் எல்லாருக்கும் அபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கும்படியான கந்தமாதனத்துக்குப் போய், சிவனையுத்தேசித்துத் தபசுபண்ணத்தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, தங்கள் ஸ்நானத்திற்காகத் தங்கள் பேராலிரண்டு தீர்த்தங்களையுண்டாக்கியவைகளில் தினமும் மூன்றுவேளை ஸ்நானம் பண்ணிக் காமக்குரோதாதிகளை விட்டு, ஆகாரமில்லாமல் பஞ்சாட்சர மஹா மந்திரமொன்றையேஜபித்து, சிவத்தியானம்பண்ணிக்கொண்டு வெகுகாலம் உக்கிரமான தபசுபண்ணினார்கள். அவர்களுடைய தபசினால் திருப்தியடைந்த கிருபாமூர்த்தியான பரமசிவன், அவர்களுடைய தபப்பலனையளிக்க எண்ணங்கொண்டு, ஸ்ரீ விக்கினேசுவரரும், சுப்பிரமண்ணிய ஸ்வாமியும் இருபக்கத்திலும் வர பார்வதீ

ஸமேதராய் அவர்களுக்கெதிரில் தோன்ற, அதைக் கண்ட அவ்விரு வரும் பரமேசுவரனை ஸ்தோத்திரம்பண்ணத் தொடங்கினார்கள்; "நீக்கமுடியாத சமுசாரமாகிற இருளைத் தொம்சம்பண்ணுகிறதற்கு முக்கிய காரணராயும், எரிந்துக்கொண்டிருக்கிற ஜ்வாலைகளாலே பயங்கரமான காளகூட விஷத்தைப் பானம்பண்ணினவராயும், ஜக த்தை மோகிக்கச்செய்கிற பஞ்சபாணங்களையுடைய மன்மதனுடைய சரீரத்தை பெரித்தவராயும், ஜகத்தை யழிக்கிற குரூரனான யமனை அழித்தவராயும், கங்கையின் அலைகள் மோதும்படியான ஜடாமண் டலத்தையுடையவராயும், பாலசந்திரனைத் தரித்தவராயும், மேருக மென்கிற வில்லினுடைய பயங்கரமான டங்காரத்தொனியால் திரி புரங்களை நடுநடுங்கச் செய்தவராயும், நானாவிதமான உலகத்தைப் படைத்தவரான பிரம்மதேவனுடைய சிரசை யறுத்தவராயும், குளி ர்ந்த பாவனமான கிருபாதிருஷ்டியால் மார்க்கண்டேயரைக் காப் பாற்றினவராயும் இருக்கிற உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்; கிரிஜா நாதா, மஹாதேவா, ஜகந்நாதா, திரிபுராந்தகா, சங்கரா, வாம தேவா, சரணமடைந்த எங்களைக் காத்தருளும்!" என்று துதி க்க, தேவதேவரான மஹேசுவரரும் பிரீதியோடுகூட அவர் களிருவரையும் பார்த்துப் "பெண்களே உங்களிடத்தில் நான் பிரி யமாயிருக்கிறேன்; உங்களுக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லக் காயத்ரீ ஸரஸ்வதிகள் "தேவதே வா! எங்களுடைய பர்த்தாவான பிரம்மதேவனைக் கிருபைகூர்ந்து உயிர்ப்பித்துத் தரவேணும்; எங்களுக்குப் பிதாவாகிய திரிபுராந் தகா! புத்திரிகளாகிய எங்களுக்குப் பதிதானம்பண்ணி யெங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கச், சம்புவானவர் "அப் படியே யாகட்டும்" என்று சொல்லிப், பிரம்மாவினுடைய சிரசுகளை நந்தி, பிருங்கி, முதலான பூதகணாதிபர்களைக்கொண்டு தருவித்துப், பிரம்மாவின் சரீரத்தில் பொருத்தினபோது, காயத்திரி, ஸரஸ்வதியிரு வரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே பிரம்மதேவன் நாலு முகங்களோடுகூடத் தூங்கி யெழுந்தவனைப்போல் எழுந்திருந்தார். எழுந்திருந்தவுடனே சந்திரசேகரரான சங்கரனைக்கண்டு பாரி யைகளோடு உத்தமமானவசனங்களாலே ஸ்தோத்திரம்பண்ணினார்:— "தேவதேவா, ஈசா, கருணாகரா, சங்கரா, கருணாசிந்துவே, பிரபுவே உமக்கு நமஸ்காரம். சம்புவே, நான் இனிமேல் குமார்க் கத்தில் போகாதபடி யென்னைக் காத்தருளும!" என்று பிரார்த்திக்க

பார்வதிபதியான பரமசிவன் "அப்பா பிரம்மாவே, இனிமேல் இவனத்தாழ்ச்சியான செய்கை செய்யாதே; குமார்க்த்தில் போ கிறவர்களை நான் எப்பொழுதும் சிக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி, ஸரஸ்வதியையும், காயத்திரியையும் பார்த்து "பெண்களா! என்னுடைய அநுக்கிரகத்தால் உங்களுடைய பர்த்தாவான பிரம்மதேவன் உயிர்பிழைத்தெழுந்திருக்கிறான்; அவனோடுகூடச் சிக்கிரம் பிரம்மலோகம்போய்ச் சேருங்கள்; நீங்கள் உங்களுடைய அம்சத்தினுலே இந்தத் தீர்த்தங்களில் எப்பொழுதும் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருப்பதால் இந்தத் தீர்த்தங்கள் காயத்திரி ஸரஸ்வதீ பென்கிற உங்கள் பெயரால் பிரக்கியாதியாயிருக்கட்டும். இந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்கள் சகல பாபங்களும் நீங்கிச், சுத்தி, சாந்தியுண்டாகிச் சருவாபீஷ்டமும் கைகூடி, என்னுடைய அனுக்கிரகமும் விஷ்ணுவினுடைய அனுக்கிரகமும் பெற்றுச் சாயுஜ்யமென்கிற முக்தியையும் அடையக்கடவார்கள். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தமும் மேலான தீர்த்தமுமிருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போகிறதுமில்லை. காயத்திரியுபாஸ்தியில்லாமலும், வேதாப்பியாசம் பண்ணுமலும், ஔபாசனம் செய்யாமலும், பஞ்சமஹா யக்ஞானுஷ்டானம் பண்ணுதவர்களும், நித்தியகர்ம்மாநுஷ்டானம் பண்ணுதபாபிகளும், இந்தக் குண்டங்களில் ஸ்நானம்பண்ணிச் சுத்திபெற்று அந்தந்தப் பலன்களை யடையக்கடவார்கள்" என்று சொல்லி பெல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்தர்த்தானமடைந்து விட்டார். பிறகு காயத்திரி ஸரஸ்வதி யென்கிற இரண்டு தேவிமார்களும் தங்கள் கணவனை யழைத்துக்கொண்டு பிரம்மலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! கந்தமாதனத்தில் காயத்திரி, ஸரஸ்வதி யிருவரும் வந்த காரணத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும், கேட்போரும் அந்தத்தீர்த்தங்களில் ஸ்நாமனபண்ணின பலனை யடைகிறார்கள். இதில் சந்தேகமில்லை.

நாற்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தோராவது
காயத்திரீ ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணிக்காசிபர்பாபம்நீங்கின
அத்தியாயம்.

முனீசுவரர்களே! இந்தக் காயத்திரீ, ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணிக் காசிபர் என்ற பிராமணன் நரகத்தைக் கொடுக்கத்தக்க பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு முக்தியை அடைந்தாரென்று சூதர் சொல்ல, ரிஷீசுவரர்கள், ஐயா, கிருபாமூர்த்தியாகிய சூதமுனிவரே! காசிபரென்ற பிராம்மணன் என்ன பாபம் செய்தார்? உம்முடைய வாக்காகிய அமிர்தத்தைப் பானம்பண்ணித் திருப்தர்களாய்ப் பசிதாகங்கூட இல்லாமல் சிரத்தையோடு கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அதைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லியருளும் என்று கேட்க, முனிவர்களே! காயத்திரீ, ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களின் மகிமையை விளக்குகிறதாயும், கேட்பவருடைய பாபத்தைப் போக்குகிறதாயுமிருக்கிற • அந்த இதிகாசத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று சூதமுனிவர் சொல்லுகிறார்.

• பூர்வகாலத்தில் அபிமன்யுவின் புத்திரனான பரீட்சித்து மஹாராஜாவானவன் தர்ம்மமாய்ச் செங்கோல் செலுத்தி அஸ்தினபுரத்தில் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்கு அறுபது வயதானபொழுது, ஒரு நாள் வேட்டையாட விரும்பிக் காட்டுக்குட்புகுந்து, அவன் வேட்டையாடி, தப்பி ஓடிப்போன ஒரு மானைத்துரத்திக்கொண்டு போய்ப் பசிதாகங்களால் வருந்தி வருகையில், அவ்விடத்தில் மரவுரிதரித்துத், தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த சமீகமுனிவரைக் கண்டு "முனீந்திரரே! என் அம்பால் அடிபட்டுப் பயந்து ஓடிவந்த மானைப்பார்த்தீரோ" என்று கேட்க, அந்த முனிவர் சமாதியிலிருந்தபடியால் மௌனமாயிருந்து விட்டார். அப்பொழுது அரசன் கோபங்கொண்டு, தன்வில் நுனியால் செத்துக்கிடந்த ஒருபாம்பையெடுத்து அந்த முனிவருடைய தோளில் போட்டுவிட்டுத் தன்னகரம் போய்ச்சேர்ந்தான். அந்த ரிஷீசுவரருடைய குமாரனான சிருங்கி என்பவனைப் பார்த்து அவனுடைய தோழனான கிருசன் என்பவன் "ஏ மித்திரா! உன் தகப்பன் தோளில் செத்த பாம்பைப் போட்டுக்

கொண்டிருக்கிருரே! உனக்குக் கருவமென்னத்துக்கு? அந்த வீண் கருவத்தை விட்டுவிடு" என்று பரிகாசம் பண்ணிச சிரிக்கச், சிருங்கனுக்குக் கோபமூண்டு, "என் தகப்பன் தோளிலே, செத்தபாம்பைத் தூக்கிப்போட்டவுடன் இன்னம் ஏழுநாட்களுக்குள் தட்சகன் என்கிற சர்ப்பத்தால் கடிக்கப்பட்டிறக்கக் கடவது" என்று சபித்தான். அது கேட்ட அவனுடைய தந்தையாகிய சமீகர் "அப்பா! சமஸ்த ஜனங்களையும் பரிபாலிக்கிற மகாராஜனை யேன் சபித்தாய்; அரசனில்லாமற் போனுல் நாமெல்லா மெப்படி ஜீவிக்கிறது. கோபத்தால் பாபமுண்டாகும், பொறுமையால் சுகமூண்டாகும். உண்டான கோபத்தைப் பொறுமையால் அடக்கிக்கொள்ளுகிறவன் இகபரமிரண்டிலும் சுகத்தை யடைகிருன். பொறுமையுள்ளவர்கள் அல்லவோ உலகத்தில் உத்தமமான கீர்த்தியை அடைகிருர்கள்" என்று சொல்லித், தன் சிஷ்யனுகிய கௌரமுகன் என்பவனை நோக்கி "அப்பா நீ பரிக்ஷித்து மஹாராஜாவினிடம் போய், என் புத்திரன் கொடுத்த சாபத்தைச் சொல்லிவிட்டுச் சீக்கிரந் திரும்பிவா" என்று அனுப்பினர். கௌரமுகன், சுபத்திரை புத்திரனுகிய பரிக்ஷித்துவினிடம் போய், "ஓ மஹாராஜாவே; நீர் சமீகரிஷியினுடைய தோளில் செத்த பாம்பைப் போட்டுவந்தபடியால் அவருடைய குமாரன் சிருங்கி என்பவன், கோபங்கொண்டு, இன்று ஏழாம்நாள் தட்சகன் என்கிற பாம்பினலே நீர் கடிக்கப்பட்டு விஷாக்கினியாலெரிக்கப்பட்டிறக்கக் கடவதென்று சபித்திருக்கிருன். இதை உம்மிடம் சொல்லிவிட்டு வரும்படி என்குருவாகிய சமீகர் என்னை யனுப்பினுர்" என்று கௌரமுகன் திரும்பிப்போய் விட்டான். உடனே பரிக்ஷித்துமஹாராஜன் சோகசாகரத்தில் மூழ்கி ஆகாசமளாவியிருக்கிற ஒரேகம்பத்தை நாட்டியதன்மேல், விஸ்தாரமாயும், உயரமாயுமிருக்கிற ஒரு மண்டபம் கட்டி, அதில் கருடமந்திரம் தெரிந்தறிந்தவர்களையும், ஔஷதந்தெரிந்த வைத்தியர்களையும், அநேக தேவரிஷி, பிரம்மரிஷி, ராஜரிஷிகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தியானம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் மாந்திரீகோத்தமரான காசிபர்என்கிற பிராமணன் தரித்திரத்தினலே பொருளை யிச்சித்து, பரிட்சித்து மஹாராஜனைக் கடிக்கப்போகிற தட்சகனுடைய விஷத்தை யிறக்குவதற்காக வந்துகொண்டிருந்தான். இந்தச் சமையத்தில் தட்சகனும் பிராமணவேஷந் தரித்துவர, இருவரும் நடுவழியில் சந்தித்

தார்கள். அப்பொழுது தட்சகன் காசிபரைப் பார்த்து "ஓய் பிரா
மணு ! நீர் எங்கே போகிறீர் ? எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" என்று
கேட்க, காசிபநும்தட்சகனைப்பார்த்து "ஐயா! பரிட்சித்துமஹாராஜா
வைத் தட்சகன் கடிக்கப்போகிறுனும் ; அந்த விஷத்தை யிறக்கப்
போகிறேன்" என்றான். தட்சகன் "ஓய் பிராம்மணோத்தமா ! நான்
தட்சகன், நான் கடித்தவிஷத்தை யிறக்குவதற்கு நூறுவருஷம்
மஹாமந்திர ஜபம்பண்ணினாலும் முடியாதே. நான் கடித்ததைச்
சிகிச்சை செய்யும் சக்தி உமக்கிருந்தால், அநேக யோசனை தூரம்
வளர்ந்திருக்கிற இந்த ஆலமரத்தைக் கடிக்கிறேன் ; அதைப்பிழை
ப்பித்தால் அப்பொழுது நீர் கெட்டிக்காரர்தான்" என்று சொல்லி
யந்தமரத்தை யுடனே கடித்தான். அந்த உயரமான மரமும் பஸ்மீ
கரமாய்விட்டது அந்த மரத்தில் முன்னமே ஒருவன் ஏறியிருந்
தான். அவனுங்கூடத் தட்சகனுடையவிஷஜுவாலைகளால் எரிந்து
போனான். அது காசிபர் தட்சகர்களுக்குத் தெரியவராது. அப்பொ
ழுது மாந்திரீகோத்தமனான காசிபன் தட்சகன் கேட்கும்படியாக
"என்மந்திர சக்தியை இப்பொழுதுஎல்லாரும் பார்க்கட்டும்" என்று
பிரதிக்ஞைபண்ணி விஷாக்கினியால் எரிந்துபோன ஆலவிருட்சத்
தை மறுபடியும் பிழைக்கப் பண்ணினபொழுது அதிலிருந்த மனு
ஷனும் பிழைத்துவிட்டான். அப்பொழுது தட்சகன் மந்திரத்திற்
சிறந்த காசிபனைப் பார்த்து, "ஐயா! அந்த ரிஷியினுடைய வாக்குப்
பொய்யாகாதபடி நீர் செய்யவேண்டும் ; அரசன் கொடுக்கிற திரவிய
த்தைவிட இரண்டு பங்கு நான் தருகிறேன். நீர் சீக்கிரம் வீடுபோ
ய்ச்சேரும்" என்று சொல்லி, அவருக்கு விலையுயர்ந்த ரத்தினங்களைக்
கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். காசிபரும் தட்சகனிடத்தில் இரத்தின
த்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் ஞானதிருஷ்டியால் அரசனுக்கு
அற்பாயுசுதானென்று தெரிந்துக்கொண்டு மௌனமாய் வீடுபோய்ச்
சேர்ந்தார். அந்தக்ஷணத்திலேயே தட்சகன் பாம்புகளை யழைத்து
"நீங்களெல்லாரும் முனிவர் வேஷந்தரித்துப் பரிக்ஷித்து மஹாரா
ஜாவுக்குக் காணிக்கையாகப் பழங்களை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்க்
கொடுங்கள்" என்று சொல்ல, அவர்கள் கொண்டுபோன ஒரு இல
ங்கைப்பழத்திலே அத்தக்ஷகன் புழுவடிவம் கொண்டு அரசனைக் கடி
க்கும்படியாக உட்கார்ந்திருந்தான் அந்தப்பாம்புகளும் பழங்களை
யெடுத்துக்கொண்டுபோய் இராஜாவுக்குக் கொடுத்தன. பரிட்சித்து
மஹாராஜா பிராமணரூபங்கொண்டசர்ப்பங்கள் கொடுத்தபழங்களை

யெல்லாம், மந்திரத்தில் சிறந்த பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, அவைகளில் பெரிதாயிருந்த ஒரு பழத்தைத்தானெடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டான். இந்தச் சமயத்தில் சூரியன் மலைவாயில் விழுந்தது. அப்பொழுது அங்கிருந்த ரிஷிகளும், பிராமணர்களும், ராஜாக்களும், மற்று முள்ளவர்களும், ஓ! ஓ! ரிஷிவாசகம் பொய்யாய்ப்போய்விட்டதென்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். உடனே அரசன்கையிலிருந்த பழத்திலிருந்து ஒரு செவந்த புழுவானது யாவரும் பார்க்கும்படியாக வெளியில் வந்தது. அரசன் அந்தப் புழுவை யெடுத்து, "இந்தப் புழுத்தானா என்னைக் கடிக்கப் போகிறது" என்று சொல்லி அந்தப் பழத்தைத் தன் கழுத்தில் வைத்துக்கொண்டான். அந்தப் பழத்தில் முன்னேதானே புழுவடிவங்கொண்டிருக்கிற தட்சகன் வெளிப்பட்டு அரசன் தேகத்தைச் சுற்றிக் கொண்டான். உடனே பக்கத்திலிருந்தவர்களெல்லாரும் பயந்து ஓடிப்போனார்கள். அரசனும் விஷாக்கினியாலே மண்டபத்தோடுகூட எரிந்து சாம்பலாய் விட்டான். பின்பு அரசனுடைய புரோகிதர்களெல்லாரும் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரகிரியைகளைச் செய்து முடித்தார்கள். மந்திரிமார்கள் அரசன் புத்திரனாகிய ஜனமேஜயனுக்கு உலகத்தைப் பரிபாலிக்கும்படி பட்டங் கட்டினார்கள்.

பிராமணோத்தமர்களே கேளுங்கள். பரிக்ஷித்தை இரட்சிக்க வந்து, தட்சகனிடத்தில் பொருளை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிப் போன காசிபர் சமாசாரத்தை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அவன் போனவிடங்களிலெல்லாம் யோக்கியர்களாலும், ஜனங்களாலும் நிந்திக்கப்பட்டுத் தேசங்களெல்லாஞ் சுற்றிவந்தான். இவன்போன ஊரிலுள்ள ஜனங்களும், ஆச்சிரமங்களிலுள்ளவர்களும், இவனை யடித்துத்துரத்தி யிடங்கொடாமலிருந்த படியால், கடைசியில் அவன் சாகல்யமஹாரிஷியைச் சரணமடைந்து, வணங்கி "ஐயா! சகலமுந் தெரிந்த விஷ்ணு பக்தரான மஹாரிஷியே நான் போன விடங்களிலுள்ள பிராமணர்களும், முனிவர்களும், மித்திரர்களும், மற்றுமுள்ளவர்களும், என்னை நிந்தித்துத்துரத்தி யடிக்கிறார்கள்; இதற்குக் காரணந்தெரியவில்லை. நான் பிரமஹத்தி, சுராபானம், சொர்ணஸ்தேயம், குருதல்பகமனம், அவர்களுடன் கூடியிருக்கிற பாபங்களாகிய பஞ்சமஹாபாதகங்களை ஒருபொழுதும் செய்ததிலேன். மற்றைய பாபங்களையுஞ் செய்ததாக எனக்குத் தோன்ற

வில்லை அப்படியிருந்தும் பந்துக்கள் கூட வீணாய் நிந்திக்கிறார்களே; சுவாமீ நான் செய்திருக்கிற பாபம் இன்னதென்று உமக்குத் தெரியுமானால் எனக்குச் சொல்லவேணடும்." என்று கேட்கச் சாகல்யரும் க்ஷணகாலம் யோசித்துச் சொல்லுகிறார்:—"அப்பா! நீ பரிக்ஷித்துவைத் தட்சகனினின்றுங் காப்பதற்குப் போகும் பாதிவழியில் தட்சகன் பேச்சைக்கேட்டுத் திரும்பிவந்து விட்டாயல்லவா? விஷம், ரோகம் முதலானவைகளால்பீடிக்கப்பட்டவர்களைச் சிகிச்சைபண்ணச் சக்தியுள்ளவன் காமம், குரோகம், மோகம், லோபம், பயம், மாற்சரியம் ஆகிய துர்க்குணங்களினால்காப்பாற்றாமல் விட்டுவிட்டால் மஞ்சமஹாபாதகனென்றும், அவனுக்குப் பிராயச்சித்தமில்லை யென்றும் சொலலுகிறார்கள். கன்னிகையை விக்கிரயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், குதிரை விக்கிரயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், செய்த நன்றி மறக்கிறவனுக்கும், சாஸ்திரங்களில் பிராயச்சித்த மேற்பட்டிருக்கிறது. விஷரோகாதிகளால் பீடிக்கப்படுகிறவர்களைச் சக்தியிருந்தும் காவாதவனுக்குப் பதினாயிரம் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டாலும் பரிசுத்தமாகிறதில்லை. அவனோடு பேசவும் கூடாது, அவனைப்பார்க்கவும் கூடாது, அவனோடு பந்திபோஜனம் பண்ணவுங்கூடாது. புண்ணியவானும், தார்மிகனும், விஷ்ணுபக்தனும், மஹாயோக்கியனும், சாதுர்வர்ணங்களைக் காப்பவனுமான பரிக்ஷித்து வியாசபுத்திரரான சுகமுனிவரிடத்தில் ஸ்ரீகதையைப் பக்தியோடு கேட்டிருந்தான். அப்பேர்ப்பட்ட இராஜனை தக்ஷகன் பேச்சைக்கேட்டு இரட்சியாமல வந்துவிட்டபடியினால் தான் உன்னை பந்துக்கள்கூட நிந்திக்கிறார்கள். பரிக்ஷித்து மஹாராஜன் க்ஷணத்துக்குள்ளே சாகிறவனாகக் காணப்பட்டாலும் அவன் சாகிறபரியந்தம் புத்திசாலியாகிய நீ சிகிச்சைபண்ணி யிருக்கவேணடியதல்லவா; உலகத்தில் சாகக்கிடக்கிற ஒருவனுக்கு அவன் மூச்சுப்போகிறவரைக்கும் வைத்தியஞ் செய்யவேண்டுவது அவசியமென்றும், அது பலியாமற்போனால அது காலகதி யென்றும் வைத்தியந்தெரிந்த பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் வைத்தியஞ்செய்யச் சக்தியிருந்தும் பாதிமார்க்கத்தில் திரும்பிவிட்டபடியால் நீயே அவனைக் கொன்றுவிட்டாயென்று சொல்லலாம்" என்று சொல்லச், "சுவாமி நான் இந்தப் பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு என் பந்துக்களாலும், மித்திரர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கிருபைகூர்ந்து செய்தருளவேண்டும்". என்று கெஞ்சினான்.

சாகல்யர் கொஞ்சநேரம் தியானத்திலிருந்து, "அப்பா காசிபா! இந்த
ப்பாவம் போகுமபடியான உபாயஞ் சொல்லுகிறேன்; நீ அதைத்
தாமதியாமல் சீக்கிரஞ் செய். தெட்சணசமுத்திரத்தில் சேது ரூப
மான கந்தமாதனத்தில் காயத்திரி, ஸரஸ்வதி யென்று இரண்டு தீர்
த்தங்களிருக்கின்றன; அதில் ஸ்நானம்பண்ணினவுடனே நீ பரிசு
த்தனாய் விடுவாய்; அந்தத் தீர்த்தத்தின் ஜலக்காற்று எவன்மேல்
படுகிறதோ அவன் சமஸ்தபாபங்களையும் போக்கிச் சுவர்க்கமடை
கிறான். ஆகையால் நீ அந்தத் தீர்த்தங்களுக்குப் புறப்பட்டுப்போ"
என்று சொல்லக், காசிபர் சாகல்யரை நமஸ்கரித்துப், போய்வரு
கிறேனென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு கந்தமாதானம் போய், அந்
தத்தீர்த்தங்களையும், தண்டபாணியாகிய பைரவரையும் வந்தனம்
பண்ணிச் சங்கற்பபூர்வமாக ஸ்நானம்பண்ணினவுடனே, பாபவி
மோசனமடைந்து, அத்தீர்த்தங்களின் கரைகளில் கொஞ்சநாள் தங்
கியிருந்தான். அப்படியிருக்கையில் சர்வாபர்ண பூஷிதைகளாயிருக்
கிற காயத்திரியும், ஸரஸ்வதியும் அவனுக்கெதிரில் வந்து நின்றார்கள்.
அவர்களைக்கண்டு பக்தியுடன்வணங்கி "அம்மா! ரூபயௌவனசாலிக
ளான நீங்கள் யார்" என்று கேட்டான். அவர்கள் சிகாசிபனே நாங்க
ளிருவரும் பிரம்மதேவன் பத்தினிகளான காயத்திரீ ஸரஸ்வதிகள்.
இந்தத்தீர்த்தங்கள் ரூபமாக நாங்கள் இங்கே யெப்பொழுதுமிருந்து
கொண்டிருக்கிறோம். இந்தத்தீர்த்தங்களில் நீ ஸ்நானம்பண்ணி யிரு
ப்பதால் நாங்கள் உன்னிடத்தில் பிரீதியாய் வந்திருக்கிறோம்.
உனக்கு வேண்டுமென்கிற வரத்தைக் கேட்டுக்கொள். இந்தத் தீர்
த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு நாங்கள் அபீஷ்டசித்தி
யைக் கொடுப்போம்" என்று சொல்லக் காசிபர் சிறந்தவாக்கியங்க
ளால் அவர்களைத் துதிக்கத்தொடங்கினான்:— "சதுரானனுக்குப்
பத்தினிகளாயும், ஜகத்துக்கு மாதாக்களாயும், வித்தியா சொரூபி
களாயும், சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரகாரணிகளாயும், வேதமாதாக்க
ளாயும், ஹவ்விய கவ்விய சொரூபிகளாயும், சூரிய சந்திரர்களைக்
கண்ணாகக் கொண்டவர்களாயும், சமஸ்த தேவர்களுக்கும் ஈசுவரிக
ளாயுமிருக்கிற உங்களை யெப்போதும் பஜிக்கிறேன். ஜகத்துத்துக்கு
ஹிதஞ்செய்கிற நீங்களிருவருமே பார்வதியும், இலட்சுமிதேவியும்;
ஜகச்சிருஷ்டி முதலான வியாபாரங்களெல்லாம் உங்களுடைய கண்
களிலேயே யடங்கியிருக்கின்றன. உங்களுடைய விழிப்பே ஜகத்
சிருஷ்டியும் கண்மூடுதலே ஜகத்பிரளயமுமாகும். உங்களைக் கண்ட

தனுலேயே நான் கிருதார்த்தனுய் விட்டேன். இந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பாபவிமோசனமடைந்த என்னைப் பிராமணர்களும், முனிவர்களும், பந்துக்களும், அங்கீகாரஞ்செய்து கொள்ள வேண்டும். இனிமேல் பாபத்திலே புத்திபோகாமல் தர்ம்மத்திலேயே புத்தி யெப்பொழுதுஞ் செல்லவேண்டும். இதைத்தவிர வேறு வரமெனக்கு வேண்டியதில்லை" என்று சொல்ல, அவர்களும் "அப்பா! எங்களுடைய அனுக்கிரகத்தால் அப்படியே யாகட்டும்" என்று சொல்லி யுடனே யந்தர்த்தானமாய் விட்டார்கள். காசிபநும் கிருதார்த்தராகித், தம்தேசம்போய் பந்துக்களாலும் பிராம்மணர்களாலும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்.

ரிஷீசுவரர்களே காசிபநுக்குப் பாபவிமோசனஞ் செய்த காயத்திரீ ஸரஸ்வதி தீர்த்தங்களின் மகிமையைக் கூறிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் பக்தியுடன் படிப்பவரும் கேட்பவரும் அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணின பலனை யடைகிறூர்கள்.

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்திரண்டாவது

ரிணமோசன முதலிய தீர்த்தமகிமை உரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! நானிதுவரையி லுங்களுக்குச் சொல்லாதனவாய்ச் சேதுமத்தியிலிருக்கிற ரிணமோசனம் முதலான தீர்த்தங்களின் மகிமையைச் சொல்லுகிறேன். ரிணமோசன மென்கிற ஒரு புண்ணியதீர்த்தமிருக்கிறது. அதில் ஸ்நானம்பண்ணினவர்களுக்கு மூன்று வகையான கடன்களுந்தீர்ந்து விடுகின்றன. துவிஜனுய்ப் பிறந்தவனுக்கு ரிஷிகடன், தேவகடன், பிதுர்க்கடன் என்று மூன்று கடன் உண்டு. வேதாத்தியாயனம் பண்ணுதவனுக்கு ரிஷிகடன் உண்டாகிறது. யக்ஞாதிகள் செய்யாததினுல் தேவர்களுக்குக் கடனுளியாகிறுன். புத்திரனை யுண்டுபண்ணுமல்போனுல் பிதுர்க்களுக்குக் கட

ளுளியாகிறான். வேதாத்தியாயனம், யாகம், புத்திரோத்பாதன மிவை
களில்லாமலே ரிஷி,தேவர்,பிதுர்க்கடன்களைத் தீர்க்கவிரும்புகிறவன்
இந்த ரிணமோசனத்தில் ஸ்நானம்பண்ணினால் அந்தக்கடன்கள் உட
னே தீர்ந்துபோகின்கிறன. இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிற
வனிடத்தில் ரிஷிதேவர் பிதுர்க்களுக்கு உண்டாகிற திருப்தி, பிரம
சரியம், யாகம், புத்திரோத்பாதனம் செய்கிறவனிடத்தில் உண்டாவ
தில்லை. மேலுமிந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணினால் தரித்திர
ளாய்க் கடனாளியாயிருக்கிறவன் கடனெல்லாம் நீங்கிச்சம்பத்தை
யடைகிறானென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்
கு ரிணமோசனமுண்டாகிறபடியால் இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு ரிணமோ
சன தீர்த்தமென்று பேர் உண்டாயிற்று. ஆகையால் எவ்வகையான
கடனையுடையவர்களும், கடன் தீர்வதற்காக ஸ்நானம் பண்ணித் தீர
வேண்டும்.

பாண்டவதீர்த்த மென்றொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. தர்ம்மபுத்திரா
தி பஞ்சபாண்டவர்களுமதில் ஸ்நானம்பண்ணி யிஷ்டார்த்த ஸித்தி
யடைந்தார்கள். இந்தத் தீர்த்தத்தில் பதினாயிரம்கோடி உத்தமதீர்த்
தங்களும், ஆதித்தியர்களும், வசுக்களும், ருத்திரர்களும், மருத்து
க்களும், சாத்தியர்களும் சதாவாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
இதில் ஸ்நானம்செய்து பிதுர்க்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் தர்ப்ப
ணம்பண்ணி பாவனமான அதன் கரையில் ஒருபிராம்மணனுக்கா
வது அன்னம் போட்டால் அவன் இகத்தில் சகல பாபங்களும் நீங்
கிப் போகபோக்கியங்களை யனுபவித்துவிட்டுப், பரத்தில் பிரமலோ
கம்போய்ச்சிறந்து வாழ்ந்திருக்கிறான். இந்தத் தீர்த்தத்தில் புண்ணிய
காலங்களில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் எந்த வருணத்தில் பிறந்தவனா
யிருந்தாலும் நரகத்தைப்பாராமலே முக்தியடைகிறான். இத்தீர்த்த
த்தைக் காலையிலும், மாலையிலும் ஸ்மரிக்கிறவன் கங்காதி ஸர்வதீர்த்
தங்களிலும் ஸ்நானம்பண்ணினவனாய் விடுகிறான்; சந்தேகமேயில்லை.
இந்தத் தீர்த்தமானது புக்தியையும், முக்தியையும் கொடுக்கிறது.

தேவதீர்த்தம் என்கிற ஒரு புண்ணியதீர்த்தமிருக்கிறது. இந்
திராதி தேவர்கள் தைத்தியர்களை ஜெயிக்கும் நிமித்தம் இதன்கரை
யில் யாகஞ்செய்தார்கள். இதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் சகல பா
பங்களுமொழிந்து, சர்வகாமங்களையுமடைந்து, அழிவில்லாத லோ
கங்களையுமடைகிறான். ஸ்திரீயாகட்டும், புருஷர்களாகட்டும் இதில்
ஸ்நானம்பண்ணினால் அவர்கள் ஜன்மமுதல்கொண்டு செய்திருக்கிற

சகல பாபங்களுந்தீர்ந்து போகின்றன. விஷ்ணுவானவர் தேவர்களுக் கெல்லாம் ஆதியாகவிருப்பதுபோல இந்தத்தீர்த்தமானது தீர்த்தங் களுக்கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கிறது. நூறுவருஷம் விடாமல் அக்கினி ஹோத்திரம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும் இதில் ஒருவேளை ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்கும் புண்ணியம் சமமாக இருக்கிறது. இந்தத் தே வதீர்த்தத்துக்குப் போவதும், அதில் ஸ்நானம்பண்ணுவதும், அதன் கரையில் தானம்பண்ணுவதும், வாசம்பண்ணுவதும் மனிதர்களுக் குத்துர்லபம். தேவர், ரிஷி, பிதுர்க்கள் சேவித்துக் கொண்டிருக்கிற இதன் கிட்டப்போனால் அவன் அசுவமேதம்பண்ணின பலனையடைந் து விஷ்ணுலோகம் போகிறான். இரண்டு, மூன்று, ஐந்து, அல்லது ஆறுதினங்கள் இதன் கரையில் வசித்தால் அவன் இறப்புப்பிறப்பு அற்று உத்தமமான சித்தியை யடைகிறான். மூன்றுநாள் ஸ்நானம் பண்ணினவன் வாஜபேய பலனையடைகிறான். தேவதீர்த்தமென்று ஸ்மரித்தவுடனே சகல பாபங்களும் நீங்கிப்போகின்றன. இந்தத் தீர்த் தக்கரையில் பிதுர்க்களையும்தேவர்களையும் பூஜித்தவன்சகல யக்ஞப லனையடைந்து, சகலமனோபீஷ்ட ஸித்தியையும் அடைகிறான். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமமான புண்ணியதீர்த்தம் இருந்ததுமில்லை; இருக் கப்போகிறதுமில்லை. இகபரபலன்களை அபேட்சிக்கிற முமுட்சுக்கள் கட்டாயம் இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். இந்தத் தீர்த்தத்தின் மகிமையை யுங்களுக்குச் சுருக்கமாகச்சொன்னேன். விஸ்தாரமாகச் சொல்ல என்னால் முடியாது.

சுக்கிரீவதீர்த்தத்தைப் பற்றி யுங்களுக்கு நான் சொல்லுகிறேன். இதில் பக்தியோடு ஸ்நானம் பண்ணினவர்கள் சூரியலோகம் போய்ச் சேருவார்கள். இதில் ஸ்நானம்பண்ணினால் பிரம்மஹத்தியாதி பாபங் கள் நீங்கி அசுவமேத பலனை யடைகிறான். அந்தத் தீர்த்தத்துக்குப் போனால் ஆயிரம்கோதான பலனும் அதை நினைத்தால் வேதபாராய ணம் பண்ணினபலனும், அதன் கரையிலொருநாள வாசஞ்செய்தால் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளாமலே மஹாபாதக நிவர்த்தியும், அதில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பிதுர்க்களுக்குந் தேவர்களுக்குந் தர்ப்பண ம் பண்ணினால் அப்தோர்யாமம் என்கிற யாகத்தி னெட்டுமடங்கு பல னும், நரமேதம்பண்ணின பலனும்வரும். இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நான ம்பண்ணினால் பூர்வஜன்மஞானமுண்டாகும். ரிஷீசுவரர்களே உங்களு க்குச் சுக்கிரீவ தீர்த்த மகிமையைச் சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் இஷ் டஸித்தியடையும் பொருட்டுச் சுக்கிரீவ தீர்த்தம் போகவேண்டும்

நளதீர்த்த மகிமையைக் கேளுங்கள். இந்த நளதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணினால் சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்வான். இதில் ஒரு தடவை ஸ்நானம் பண்ணினதினாலேயே சமஸ்த பாபங்களும் நீங்கி அக்னிஷ்டோம, அதிராத்திர முதலான யாகபலன்களையும் அடைகிறான். மூன்றுநாள் அதன் கரையில் வசித்துப் பிதுர்க்களுக்குத் தர்ப்பணம்பண்ணினால் அவன் சூரியனைப்போலத் தேஜஸையும், அசுவமேத பலனையுமடைகிறான்.

மஹாபாதக நிவர்த்தகமான நீலதீர்த்த மகிமையைக் கேளுங்கள். இந்தத்தீர்த்தம் அக்கினி குமாரனாகிய நீலனால் நிர்மாணம் பண்ணப்பட்டது. இதில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் சமஸ்தபாபங்களினின்றும் விடுபட்டு, வெகு தட்சிணைகொடுத்துச் செய்யப்பட்ட யாகத்தினுடைய பத்துமடங்கு பலனையடைந்து, சகல போக போக்கியங்களை யநுபவித்து அந்தத்தில் அக்கினிலோகத்தை யடைகிறான்.

கவாக்ஷதீர்த்த மகிமையைக் கேளுங்கள். இதில் ஸ்நானம்பண்ணினவன் நரகத்துக்கே போகிறதில்லை. அங்கததீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் தேவேந்திர பதவியைப்பெறுகிறான். கஜன், கவயன், சரபன், குமுதன், ஹரன், பனசன், முதலிய எல்லாவானரங்களாலும் நிர்மாணம் பண்ணப்பட்டுப் புண்ணியமானகந்தமாதனத்திலிருக்கிற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் முக்தனாய் விடுகிறான்.

விபீஷணதீர்த்தத்தின் மகிமையைக் கேளுங்கள். இதிலே ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் மஹாபாதகங்கள், மஹாதுக்கங்கள், மஹாரோகங்கள், மஹாதரித்திரங்கள் நீங்கித், துர்ச்சொற்பனங்களில்லாமல், கும்பீபாக முதலான நரக துன்பமில்லாமல் இறப்புப்பிறப்பற்ற வைகுண்டம்போய்ச் சேருகிறான். விபீஷணனுடைய மந்திரிகளால் செய்யப்பட்ட நாலு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் மஹாபாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். சரயு நதியானது ஸ்ரீராமநாதராகிய மஹாதேவரைச் சேவிக்கும்பொருட்டு எப்பொழுதும் அங்கே வசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்கள் ஸமஸ்தமான பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சகல யக்ஞம் தபசு, தீர்த்தஸ்நானம் பண்ணின பலன்களை யடைகிறான்.

உபவீதாந்திரமென்கிற தீர்த்தத்தில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், பிதுர்தேவதைகளும், சகல முனிவர்களும், யக்ஷர், சித்தர், கின்னரர்களும், ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய ஆக்ஞையால் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று பிரம்மதேவர் சொல்லியிருக்கிறார். இக்

தப் புண்ணியமான கந்தமாதனத்தில் பதினாயிரங் கோடி தீர்த்தங்களும், கங்கை முதலான நதிகளும், ஸப்தசமுத்திரங்களும் எப்போதும் வசிக்கின்றன. அதுவும் தவிர புண்ணியரிஷியாச்சிரமங்களும் புண்ணியமான காடுகளும், உத்தமமான சிவக்ஷேத்திரங்களும், விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்களும், விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே ; இவ்வகையான தீர்த்தங்களின் மகிமையைச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தை பக்தியோடு படிப்பவரும் கேட்பவரும் துக்கங்களெல்லாம் நீங்கி பிறப்புப்பிறப்பற்ற முக்தியை யடைகிறார்கள்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்துமூன்றாவது

இராமநாதருடைய மகிமையுரைத்த.

அத்தியாயம்

கேளுங்கள் முனிவர்களே! கேட்டவர்களுடைய சகல ப்ாபங்களையும்போக்குகிற இராமநாதருடைய மகிமையைச் சொல்லுகிறேன். தசரதராமனாலே பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட இராமநாதலிங்கத்தை எப்பொழுதாவதொருதரம் பார்ப்பவன் சிவசாயுஜ்யமென்கிற முக்தியை யடைகிறான். கிருதயுகத்தில் பத்துவருஷம் புண்ணியதபபலனானது, திரேதாயுகத்தில் ஒருவருஷத்திலும், துவாபர யுகத்தில் ஒரு மாசத்திலும், கலியுகத்திலொரு நாளிலும் சித்தியாகிறது. கலியுகத்தில் கோடிநாள் செய்யப்பட்ட புண்ணியபலன் இராமநாதரை ஒருதரம் தரிசித்தவன் நிமிஷந்தோறும் அடைகிறான். இதில் சந்தேகம் கிடையாது. இராமநாதலிங்கத்தில் சகலமான தீர்த்தங்களும் ஸமஸ்தமான தேவர்களும், முனிவர்களும், பிதுர்க்களும் நிறைந்திருக்கிறார்கள். இந்த லிங்கத்தை ஒருகாலமாவது, இரண்டுகாலமாவது, மூன்றுகாலமாவது அல்லது எப்பொழுதுமாவது ஸ்மரித்துத் துதித்தால் சமஸ்தமான பாபக்கூட்டினின்றும் விடுபட்டு சச்சிதானந்த அத்துவைதரான பார்வதி சமேதராகிய ருத்திரமூர்த்தியை யடைகிறான். இராமசந்திரன் பூஜைசெய்த இராமலிங்கத்தை ஸ்மரித்தவனுக்கு யம

பீடையுங்கிடையாது. அந்த லிங்கத்தை ஒருதடவை அர்ச்சனை
செய்தவர்களை மனிதர்களென்று நினைக்கக்கூடாது; ருத்திரர்களாக
வே நினைக்கவேண்டியது. இந்தலிங்கத்தை அர்ச்சனை பண்ணுதவன்
வெகுகாலம் நிஸ்ஸாரமான ஸம்சார துக்கத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கிறான்.
இந்த லிங்கத்தை எப்பொழுதாவது ஒருதடவையாவது, பார்க்கிறவர்
களுக்குத் தானம், விரதம், தபசு, யாகம் முதலானவை யென்னத்துக்
கு? இந்த லிங்கத்தை ஒருக்ஷணமாவது நினையாதவன் அஞ்ஞானியா
யும், பாபியாகவும், ஊமையாகவும், குருடனாகவும், செவிடனாகவும்,
ஆகிறான். அவனுக்கடிக்கடி ஆபத்துக்கள் வந்துகொண்டிருக்கும்;
அவனுடைய பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவர்கள் நாசமடைவார்
கள். இராமநாத மஹாலிங்கத்தை ஒருதரம் கண்டால் காசிக்குத்
தான் போவானேன்? கயையில்தான் பிண்டங்கொடுப்பானேன்? பிர
யாகையில்தான் ஸ்நானம்பண்ணுவானேன்? துர்லபமான மனுஷ
ஜன்மத்தை யடைந்து இராமநாத மஹாலிங்கத்தைப் பூஜைபண்ணு
கிறவர்களே கிருதார்த்தர்கள். அவர்களுடைய ஜன்மமே சுபலம்.
இராமநாதலிங்கத்தைப் பூஜைபண்ணினால் பிரம, விஷ்ணு, இந்தி
ராதி தேவர்களை வணங்குவானேன்?

இராமநாதரைப் பக்தியுடன் வணங்குவோர் திருவடிகளை ஸ்ம
ரித்து வணங்கிப் பூஜைபண்ணுகிறவர்கள் துக்கங்களை யடைகிறதில்லை;
யமன்வீட்டுக்கும் போகிறதில்லை, இந்த லிங்கத்தைக்கண்டமாத்திரத்
திலே ஆயிரம் பிரம்மஹத்திகளும், பதினாயிரம் சுராபான தோஷ
மும், கோடிஜன்மங்களில் செய்திருக்கிற பாபங்களும் நாசமடைகின்
றன. சதாபோகத்தில் இச்சைப்படுகிறவர்களும், தேவேந்திர பத
வியை விரும்புகிறவர்களும் இராமலிங்கத்தைச் சந்தோஷத்தோடும்
ஒருதரம் தரிசிக்கக்கடவர்கள். சகவாசத்தாலேயாவது, சந்தோஷத்தி
னாலேயாவது, பேராசையாலேயாவது, பயத்தினாலேயாவது,
இராமநாதரை ஸ்மரிக்கிறவன் இகபரங்களில் துக்கத்தையே
யடையமாட்டான். இராமலிங்கத்தைக் கீர்த்தனம் பண்ணுகிறவனும்
அர்ச்சனை பண்ணுகிறவனும் சிவசாரூபத்தை யடைகிறான். அதில்
சந்தேகமேயில்லை. கொழுந்துவிட்டெரிகிற அக்கினியானது விறகு
களை க்ஷணத்துக்குள் சாம்பலாக்கிவிடுகிறதுபோல் இராமநாதரு
டைய தரிசனமானது பாபங்களையெரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடுகிறது.
இராமலிங்கத்தைப் பக்திபண்ணுதலானது எட்டுவிதம். அவையா
வன: அவருடைய பக்த ஜனங்களிடத்தில் விசுவாசம்; வைத்தல்

அவர்களைச் சந்தோஷத்தோடும் பூஜைபண்ணுதல்; தான் பக்தியோடு இராமலிங்கத்தைப் பூஜித்தல்; அந்த லிங்கத்துக்கு நியமகயிங்கரியஞ் செய்தல்; அதனுடைய மஹாத்மியங்களைக் கேட்பதில் ஆசைவைத்தல்; அதைக் கேட்கும்போது கண்களில் ஆநந்தபாஷ்பம் பொழிதல், மயிர்சிலிர்த்தல், ஸ்வரம் பேதப்படுதல் முதலிய பக்திக்குறிகளையடைதல்; அந்தலிங்கத்தைச் சதா ஸ்மரித்தல்; அந்த லிங்கத்தையாசிரயித்தே ஜீவித்தல்; என்பவைகளாம். இந்த எண்வகை பக்திகள் மிலேச்சனிடத்திலிருந்தாலும் அவனே முக்தி வீட்டுக்குப்பங்காளி யாகிறான். ஜிதேந்திரியர்களான யதிகளுக்கு வேதாந்த சிரவணத்தினாலே பக்தியுண்டாய், அதனாலே பிரம்மஞானம பிறந்து, முக்திகிடைக்கிறது; அந்த முக்தியானது, விரக்தியுண்டாகாமலும், யதியாகாமலும், வேதாந்த சிரவணம்பண்ணி ஞானமடையாமலும், எல்லாவருணத்தாருக்கும், எல்லா ஆசிரமத்தாருக்கும், இராமநாதரைக் கண்டமாத்திரத்திலே வருகிறது. இராமேசுரத்தில் வசிக்கிற கீடங்கள், கிருமிகள், தேவர்கள், முனிவர்கள், தபோதனர்கள் எல்லாரும் இராமநாதருடைய பிரசாதத்தால் தாரதம்மிய மில்லாமல் சமமான அந்தஸ்தை யடைகிறார்கள். நான் பாபம்பண்ணிவிட்டேனென்று ஒருவன் பயப்படவும்வேண்டாம், நான் புண்ணியம் பண்ணினேனென்று கருவமடையவும் வேண்டாம். இராமநாதரைத் தரிசித்தமாத்திரத்திலிருவரும் சமனாய்விடுகிறார்கள். இராமநாதலிங்கத்தைப் பக்தியோடு தரிசிக்கிறவனுக்குச் சதுர்வேதங்களை யோதினவனும் சமானமாக மாட்டான். இராமநாதரைப் பக்திபண்ணுகிறவன் நாயையடித்துத்தின்கிறவனாயிருந்தாலும், அவனுக்கே தானங்களெல்லாம் பண்ணவேண்டும்; இராமநாதரைப்பக்தி பண்ணாதவன் மூன்றுவேதமறிந்த பிராம்மணனாயிருந்தாலும் அவனுக்குத் தானம்பண்ணப்படாது. இந்திரியங்களைஜயித்து யோகாப்பியாசஞ்செய்கிறமுனிவர்கள் அடைகிற கதியை, இராமநாதரைத் தரிசிக்கிறஸர்வஜந்துக்களும் அடைகின்றன. இராமநாத சிவக்ஷேத்திரத்தில் வசிக்கிறவர்கள் எல்லாரும், ஐந்து முகங்களையுடையவர்களாகவும், சந்திரசேகரர்களாகவும், நாகாபரணதாரிகளாகவும், விருஷபதுவஜர்களாகவும், முக்கண்ணர்களாகவும், பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கர்களாகவும், கபாலந்தரித்தவர்களாயும், ஆய்விடுகிறார்கள்; சந்தேகமேயில்லை. இராமேசுவரத்துக்குச் சந்தோஷத்தோடு போகிறவர்கள் அடிக்கு ஒரு அசுவமேத பலனை யடைகிறார்கள். இராமசேதுவுக்குப்போய் இராமநாதரை

உத்தேசித்து ஒரு பிராம்மணனுக்கு ஒருபிடி அன்னம் போடுகிறது, காடு, மலை, வனங்களோடுகூடிய பூமியைத் தானம்பண்ணினதற்குச் சமானம். இராமநாதருக்குப் பத்திரம், புஷ்பம், பலம், ஜலம், இவைகளைப் பக்தியோடு கொடுக்கிறவனை இராமநாதர் இரவும், பகலும் காப்பாற்றுவார். கருணாமூர்த்தியாகிய பார்வதீநாதராயிருக்கிற இராமநாதரிடத்தில் பக்தியாயிருப்பதும், அவரைப் பூஜை பண்ணுகிறதும், அவரை ஸ்மரிக்கிறதும்கூட மனுஷர்களுக்குத் துர்லபம். அந்த முக்கண்ணரான இராமநாதரைப் பக்தியோடு சரணமடைகிறவர்களுக்கு இகபரலாபங்களும் ஜயமுங்கிடைக்கின்றன. இராமநாதமஹாலிங்கத்தினிடத்தில் இரவும் பகலும் எவன்சிந்தையைவைக்கிறானோ அவனே தன்னியன். அந்தலிங்கத்தைப் பக்தியோடு பூஜைபண்ணுகிறவனே புக்தி முக்திகளுக்கும் இராஜ்யத்துக்கும் அருகனாகிறான். இந்த லிங்கத்தை யர்ச்சனைபண்ணுகிறதற்குச் சமானமான புண்ணியமேகிடைக்கிறது துர்லபம். இந்த லிங்கத்தை அஞ்ஞானத்தாலே துவேஷிக்கிறவன் பதினாயிரம்பிரம்மஹத்தி தோஷத்தை யடைந்தவனாகிறான். அவனோடே பேசினாலும் நரகம்வரும். வேதங்களெல்லாம் இராமநாதனையே சொல்லுகின்றன. யாகங்களெல்லாம் இராமநாதனைக்குறித்தே செய்யப்படுகின்றன. எல்லாம் ராமநாதரைக் குறித்தே செய்யப்படுகின்றன. இராமநாதரைத் தவிர வேறுபொருளில்லை; ஆகையால் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு இராமநாதரையே ஆசிரயிக்கவேண்டும். இராமநாத மஹாலிங்கத்தைச் சரணமடைந்தால அவனுக்குத் துர்க்கதி கிடையாது; சிவலோகம் கைக்குள்ளேயிருக்கிறது. சமஸ்தமானயாகம், தபசு, தானம், தீர்த்தஸ்நானம் பண்ணினதினால் வருகிறபலனைவிடக் கோடிபங்கு பலன் இராமநாதரைச் சேவிப்பதினால் வந்துவிடுகிறது. இராமநாதலிங்கத்தை யிரண்டு நாழி சிந்திக்கிறவன் இருபது குலங்களோடுகூடச் சிவலோகம்போய் மகிமையோடு வாழ்கிறான். ஒருநாள் தரிசிக்கிறவன் இவ்வுலகத்திலேயே சகல போகங்களையும் அனுபவித்துவிட்டு அந்தத்தில் ருத்திரனாய் விடுகிறான். காலையிலெழுந்திருந்து இராமநாத மஹாலிங்கத்தைத் தரிசித்தவனைத் தரிசிக்கிறவனுக்குச் சகல பாபங்களும் போய்விடுகின்றன. இராமநாதரை மத்தியானத்தில் தரிசிக்கிறவனுக்கு ஆயிர சுராபானதோஷம் அந்த க்ஷணத்திலேயே போய்விடுகிறது. சாயங்காலத்தில் தரிசிக்கிறவனுக்குக் குருபத்தினியைச்சேர்ந்த பாபம் போய்விடுகிறது. சாயங்காலத்தில் இராமநாதரை ஸ்தோத்திரம் பண்

ணுகிறவனுக்கு ஆயிரம் சொர்ணஸ்தேய தோஷம் அப்பொழுதே போய்விடுகிறது. தனுஷ்கோடி ஸ்நானமும் இராமநாதர் தரிசனமும் ஒருவனுக்குக் கிடைத்தால் அவன் காசிக்கு ஏன் போகவேண்டும்? இராமநாதரைச் சேவித்தும் கிடைக்காதது வேறெந்தத் தர்மஞ் செய்தாலும் கிடைக்கப்போகிறதில்லை. எப்பொழுதாவது ஒருதரம் இராமநாதரைத் தரிசியாதவன் தன் சொந்தத் தகப்பனுக்குப் பிறவாதவன். காலையிலெழுந்திருந்து மூன்றுதரம் இராமநாதரைத் தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு முதல் நாள் செய்தபாபம் அந்தக்ஷணமே அடியோடே நாசமாய்ப்போகிறது. பக்தர்களைக் காப்பாற்றுகிறதற்கு இராமநாதர் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது ஏ! ஜனங்களே, ஏன் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? கருணைக்கிருப்பிடமான இராமநாதர் பிரசன்னரானால்சகல கஷ்டங்களும் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல நீங்கிவிடுகின்றன. பிராணன்போகிறசமையத்தில இராமநாதரை ஸ்மரிக்கிறவன் மறுபடியும்பூமியில் பிறவாமல் சிவனேயாய்விடுகிறான். இராமநாதா! மஹாதேவா! கருணாநிதே! என்று ஸதா தியானம பண்ணுகிறவனுக்குக்கலியால்பீடையில்லை. இராமநாதா! ஜகன்நாதா! தூர்ஜடி நீலலோகிதா! என்று உச்சரிக்கிறவனுக்கு மாயையினாலே துன்பங்கிடையாது. நீலகண்டா! மஹாதேவா! இராமேசுவரா! சதாசிவா! என்று தியானிக்கிறவன் காமத்தால் பீடிக்கப்பட மாட்டான். இராமேசுவரா! காலகாலா! காளகூடவிஷாசநா! என்று ஸதா சொல்லுகிறவன் கோபத்தாலே துன்பமடையவே மாட்டான். இராமநாதருடைய கோயிலைக்கட்டைகளால்கட்டுகிறவன் மூன்று கோடி குலங்களோடு சொர்க்கத்தையும், செங்கல்லால்கட்டுகிறவன் பரமபதத்தையும், கருங்கல்லால் கட்டுகிறவன் பிரமபதத்தையும், ஸ்படிகாதிகற்களால் கட்டுகிறவன் விமானத்திலேறிக்கொண்டு சிவலோகத்தையும், தாம்பிரத்தால் கட்டுகிறவன் சிவசாமீபத்தை அடைந்து, சிவனுடைய அர்த்தாசனத்தில் உட்காரும் பெருமையையும், வெள்ளியால் கட்டுகிறவன் சிவசாரூபத்தையடைந்து சிவனைப்போலச் சதாசந்தோஷத்தையும், சொர்ணத்தால் கட்டுகிறவன் சிவசாயுஜ்யத்தையும் அடைகிறான். ஏழையானவன் மண்ணால் இராமநாதர் ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்கும், தனிகனானவன் தங்கத்தாலே கட்டுகிறதற்கும்பயன் ஒன்றே. இராமநாத மஹாலிங்கத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணிவைக்கிற மூன்று காலங்களிலும் காகள முதலான முகவாத்தியம், பாட்டு, நர்த்தன முதலியவை செய்துவைக்கிறவன் மஹாபாதகங்களினின்றும் விடுபட்டு ருத்திரலோகத்

தில் பூஜ்யனுயிருக்குந் தன்மையை அடைகிறான். ருத்திராத்தியாயம் புருஷசூக்தம், திரிஸுபர்ணம், பாவமான்யாதி பஞ்சசாந்தியையும் பிரீதியோடு ஜபிக்கிறவனும் பசுவின்பாலாலும் தயிராலும், நெய்யாலும், பஞ்சகவ்வியத்தாலும் அபிஷேகஞ்செய்து வைக்கிறவன், நரகத்தையனுபவிக்கமாட்டான். இந்த மஹாலிங்கத்துக்கு நெய் அபிஷேகஞ் செய்விக்கிறவன் கற்பகோடி ஜன்மங்களிற்செய்த பாபங்களினின்றும் உடனே விடுபடுகிறான். கோவின் பாலால் அபிஷேகஞ் செய்விக்கிறவன் இருபத்தோருதலை முறைகளை உத்தாரணம் பண்ணிக்கொண்டு சிவலோகம்போய் அவ்விடத்தில் பெருமையோடு வாழ்ந்திருப்பான். தயிரால் ஸ்நானம்பண்ணுவிக்கிறவன் சமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணுலோகம்போய்ச் சுகமாக வாழ்ந்திருப்பான். தேனால் ஸ்நானம் பண்ணுவிக்கிறவன் சகல பாபங்களையுமுதறிவிட்டுப் பிரமலோகம்போய்ச் சுகமாக வாழ்ந்திருக்கிறான். நல்லெண்ணைபாலபிஷேகஞ் செய்விக்கிறவன் குபேரலோகம்போய் வாழ்வான். கருப்பஞ்சாற்றால் அபிஷேகஞ் செய்விப்பவன் சந்திரலோகம்போய்ச் சேருவான். எலுமிச்சம்பழ ரசத்தாலும், மாம்பழச்சாற்றாலும் ஸ்நானம் பண்ணுவிப்பவன் பிதுர்லோகம் போவான். இளநீரால் ஸ்நானம் பண்ணுவிப்பவனுக்குப் பிரம்மஹத்தியாதி சகல பாபங்களும் தொலைந்து போகின்றன. வாழைப்பழத்தைப் பிசைந்து அபிஷேகஞ் செய்விப்பவன் சகல பாபங்களையும் நாசம்பண்ணிவிட்டு வாயுலோகம்போய் வாழ்வான். வடிக்கட்டின குளிர்ந்த ஜலத்தால் அபிஷேகஞ் செய்விப்பவன் வருணலோகம்போய் வாழ்வான். சந்தனங்கலந்த ஜலத்தைத் தாளபாத்திரத்தில் விட்டு அபிஷேகஞ் செய்கிறவன் கந்தருவலோகம்போய்ச் சுகித்திருப்பான். தாமரைத் தடாகத்து ஜலத்தைக்கொண்டு வந்து புஷ்பவாசனையூட்டித் தங்கரேக்குடன் கலந்து அபிஷேகம் செய்துவைக்கிறவன் இந்திரலோகம்போய் அவனுடன் அர்த்தாசனத்தில வீற்றிருந்து அவனோடு சந்தோஷமாக இருப்பான். பாதிரி, நீலோத்பலம், செங்கழுநீர், சுரபுன்னை, அலரி முதலிய புஷ்பங்களால வாசனைகட்டியநீராலே அபிஷேகஞ் செய்விக்கிறவன் பாபங்களினின்றும் விலகிச் சிவலோகம்போய்ச் சிறப்புடன் வாழ்ந்திருப்பான். ஏலம், கற்பூரம், விளாமிச்சைவேர் இவைகளால் வாசனைகட்டின சுத்தஜலத்தால் இராமநாதருக்கு அபிஷேகஞ் செய்து வைக்கிறவன் அக்கினிலோகத்துக்குப்போய்ச் சகல போகங்களையும் அனுபவிக்கிறான். கங்காதீர்த்தத்தைக் கொண்டுவந்து இரா

மநாதருக்கு அபிஷேகஞ்செய்துவைக்கிறவன் சிவன்கூடப் பூஜிக்கத் தக்கவனாகிறான்; சந்தேகமேயில்லை. இராமநாதருடைய அபிஷேகத் துக்காக பண்குடங்கொடுக்கிறவன் நூறுவயது பூலோகத்தில் வாழ்ந் து போகபோக்கியங்களை யனுபவிக்கிறான். தாம்பிரக்குடம் கொடுக்கி றவன் தேவேந்திரனாய் விடுகிறான். வெள்ளிக்குடம் கொடுக்கிறவன் பிரம்மலோகத்துக்கும், தங்கக்குடங் கொடுக்கிறவன் சிவலோகத்துக் கும், இரத்தினக்குடம் கொடுப்பவன் சிவசமீபத்துக்கும் போகிறான். இராமநாதருடைய அபிஷேகத்துக்காகவும், நைவேத்தியத்துக்காக வும் கறவைப்பசுவைக் கொடுக்கிறவன் சிவலோகத்தை யடைந்து சிவ சாரூப்பியத்தை யடைகிறான். இராமசேதுவே, தனுஷ்கோடியே, இராமநாதா! என்று சொல்லிக்கொண்டு எந்த ஜலத்திலாவது ஸ்நானம் பண்ணினால் அவன் ஸேது ஸ்நானபலனை யடைகிறான். இராமநாதருடைய ஆலயத்துக்குச் சாந்து பூசுகிறவனுடைய புண் ணியத்தை நூறுவருஷமானாலு மென்னால் சொல்லிமுடியாது. இராமநாதருடைய ஆலயத்தைப் புதுப்பிக்கிறவன் முன் சொன்ன வனைவிட நூறு பங்கு அதிகமான பலனை யடைகிறான். ஜீரணமாய்க் கிடக்கிற இராமநாதர் கோயிலைப் பக்தியோடு கட்டிவைக்கிறவனு க்குப் பதினாயிரம் பிரம்மஹத்தி தோஷங்கள் நீங்குகின்றன. இராம நாதர் சந்நிதியில் சந்தோஷத்துடன் தீபங்களேற்றினால் அவன் மாயா படலத்தை யுடைத்துக்கொண்டு பிரம ஐக்கியத்தையடை கிறான். இராமநாதருக்கு நெய், எண்ணெய், பச்சைப்பயறு, சர்க் கரை, அரிசி, வெல்லமிவைகளைக் கொடுக்கிறவன் தேவேந்திர பத த்தையடைகிறான். இராமநாதருக்குப் பெரிய கண்டாமணி, கண் ணாடி, பேரி, மிருதங்கம், படகம், நிஸ்ஸாணம், முரசம், புள்ளாங் குழல், தாளம் முதலான வாத்தியங்களைக் கொடுக்கிறவன் பதி னெட்டு வாத்தியங்களும் கோஷிக்கும்படியாக விமானத்தின்மே லேறிப்போய்ப் பலவகையான போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு அநேக யுகங்கள் சிவலோகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான். இராமநாதனை யுத்தேசித்துக் சொற்பங் கொடுத்தாலும் கொடுத் தவனுக்கு அது அநந்த பலனாகவளருமென்று சொல்லப்படுகிறது. இராமேசுவரத்தில் இராமநாதருடைய சந்நிதியில் வசிக்கிறவன் இறப்புப் பிறப்பில்லாத முக்தியையடைகிறான். ஆயுசும், யௌவன மும், சம்பத்தும், மனைவி மக்களும், க்ஷணத்துக்குள் அழிந்து போகின்றன. வீடு, வயல் முதலிய ஐசுவரியங்களை அரசர் முதலா

னவர்களை அபகரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையாலே சம்சார வியாபாரத்தை ஒழித்துவிட்டுத் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களு டைய ஆபத்துக்களை நீக்குகிற ஸ்ரீ ராமநாதரையே ஸ்மரித்துக், கீர்த்தனம் பண்ணி, அவருடைய மகிமையையே கேட்டுக்கொண் டிருக்கவேண்டியது. இராமநாதரை ஸ்மரிக்கிறதும், தரிசிக்கிறதும், ஸ்பரிசிக்கிறதும், அர்ச்சனை பண்ணுகிறதும், அந்த க்ஷணத்திலே யே பாபங்களை நீக்கிவிடும். பாத்திரங்களுக்குள்ளே உத்தமமான பாத்திரம் இராமநாதர். ஆகையால் அவருக்குக் கிராமதானம் பண் ணுகிறவன் தேகாந்தத்திலே சிவனேயாய்விடுகிறான். இராமநாத ருக்குக் கொஞ்சம் கொடுத்தாலும் அவன் மறுஜன்மத்தில் பூலோக சக்கிரவர்த்தியாய்விடுவான். ஆகையால அவருக்கு விசிறி, சத்தி ரம், சாமரம், சந்தனம், குங்கிலியம், இவைகளைக் கொடுக்கிறவன் மறுஜன்மத்தில் பூமண்டலாதிபதியாவான். இராமநாதர் பூஜைக் காக நந்தவனம் வைக்கிறவன் அசுவமேத பலனையடைகிறான். சந் தனம், கோஷ்டம், குங்குமப்பூ; கஸ்தூரி, குங்கிலியம், புனுகு சவ் வாது, சரளக்கட்டை, இவைகளைக் கொடுக்கிறவன் மறுஜன்மத்தில் வேதபாரங்கதனை பிராம்மணனாய்ப் பிறந்து ஐசுவரியத்தை யனு பவிக்கிறான். விலை உயர்ந்த முத்து, ஆபரணம், வஸ்திரம், இவைக ளைக் கொடுக்கிறவன் ஒரு நாளும் தரித்திரத்தை யடையமாட்டான். இராமநாத மஹாலிங்கத்தைச் சேவிக்கிறதற்காகப் போகிறவனைக் கண்டு பாபக் கூட்டங்களெல்லாம் நடுங்குகின்றன. இராமநாத லிங்கத்தின் மகிமையைக் கேட்டாலும், ஸ்பரித்தாலும, தரிசித்தா லும், வணங்கினாலும், பூஜித்தாலும், மனிதனுக்குத் துர்லபமா னது ஒன்றுங்கிடையாது. இராமநாத லிங்கத்தைத் தரிசித்தால், வேதமோதுவானேன்! சாஸ்திரம் படிப்பானேன்! தீர்த்தயாத் திரை செய்வானேன்! மோட்சாபேட்சையுள்ளவர்கள், நரைதிரை மூப்புவந்து, பொறிபுலன் ஒடுங்கி, மரணம அடைவதற்கு முன்னே இராமநாதரைச், சிந்தித்துக் துதித்துப் பூஜிக்கவேண்டும். சகல புராணங்களிலேயும் சகல தர்ம்ம சாஸ்திரங்களிலேயும், இராம நாதர் பூஜைக்குச் சமானமான தர்மம் விதிக்கப்படவில்லை. மஹா கருணையுடையவராயும், பிரபுவாயுமிருக்கிற இராமநாதரைப் பக்தி யுடன் நித்தம் வணங்குகிறவர்கள் புத்திர மித்திரகளத்திராதிகளு டன் பூலோகத்திலுள்ள சகலபோகங்களையும் திருப்தி உண்டாகும் வரையில் அநுபவித்துத் தேகாந்தத்தில் இறப்புப் பிறப்பில்லாத

சாசுவதமான முக்தியை யடைவார்கள்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! இராமநாதருடைய வைபவத்தை யெடுத்துரைத்துவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தை நித்தமும் பக்தியுடன் படிப்போரும், கேட்போரும், இராமநாதரைச் சேவித்த பலனையும், தனுஷ்கோடி மஹா தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின பலனையும் அடைவார்கள்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

நாற்பத்துநாலாவது

ஸ்ரீராமர் இராமநாதலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்த வரலாறு கூறின

அத்தியாயம்.

சகல வேதசாஸ்திரங்களின் தத்துவங்களை யறிந்து, புராணக் கடலைக் கரைகடந்தவராயும், வியாசருடைய திருவடிச்சேவையினாலே சகல அஞ்ஞானங்களையும் போக்கிக்கொண்டவராயும், சகலருக்கும் புராணார்த்தோபதேசம் பண்ணி உபகாரம் பண்ணுகிறவராயும், முனிவராயுமிருக்கிற தாங்கள் எங்களுக்குப் புராணங்களைச் சொல்லிய யநுக்கிரகம் பண்ணியிருக்கிறீர்கள். இப்பொழுதும் தங்களால் சொல்லப்பட்ட ஸேது மஹாத்மியத்தைக் கேட்டுக் கிருதார்த்தர்களாய்விட்டோம். ஆயினும் ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தி, ஸ்ரீராமலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை பண்ணின விதத்தைக்கேட்க ஆவலுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். தேவரீர் அதை யெங்களுக்குச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் பிராம்மணோத்தமர்களே! இந்தக் கந்தமாதனத்தில் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தி இராமலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை பண்ணின காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன். பலசாலியான இராவணன் தண்டகவனத்திலிருந்த தன்பாரியை யபகரித்துக்கொண்டு போன

பின் வீரனுன இராமசந்திரன் தம்பி லட்சுமணனேடும் வானர சேனைகளை யழைத்துக்கொண்டு மகேந்திரகிரிபோய்ச் சேர்ந்து, அபாரமான சமுத்திரத்திலே அணைகட்டி, அதன் வழியாக இராவணனுடைய இலங்காபுரிக்குப் போனர். அப்பொழுது ஆயிரம் கிரணங்களையுடைய சூரியனஸ்தமனமாயினபின் பிரதோஷகாலத்தில் பூர்ணசந்திரப்பிரகாசத்திலே சைனியங்களோடுகூடச் சுவேலமலை போய்ச் சேர்ந்தார். அப்பொழுது தன் உப்பரிகையின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த இராவணனைக் கண்டு பலசாலியான சுக்ரீவன் அங்கே தாவி, யிராவணனுடைய கிரீடத்தை யுதைத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டான். மகுடமிழந்த ராவணன் தன் வீட்டுக்குள் புகுந்தான். ஸ்ரீராமர், தம்பி இலட்சுமணன், சுக்கிரீவன் முதலியவர்களோடுகூடச் சேனையைப் பருவுத்தின்மேலிருந்து கீழிறக்கி, யிலங்கைக்குச் சமீபத்திற் கூடாரமடித்து இருக்கச்செய்தார். அந்தக்கூடாரத்தில வானரசேனைகள் தங்கியிருக்கும்போது, இராவணனுடைய போர் வீரர்களாகிய பர்வணன், பூதனன், ஜநம்பன், கான், ரோதவசன், ஹரி ப்ராநசன், அநுஜன், பிரஹஸ்தன் முதலானவர்கள் ஆயுதபாணிகளாய்ச் சைனியங்களை யழைத்துக்கொண்டு, கண்ணுக்குத்தெரியாமல் மறைந்திருந்து அடிக்க ஆரம்பித்தவுடன் விபீஷணன் அவர்கள்மறைந்திருக்கும் மாயாசக்தியைத்தொலைக்க, கண்ணுக்குத்தெரியவின்ற அவர்களை பலசாலியான வானரசேனைகள் அடித்துக் கொன்றூர்கள். உடனே இராவணன் சேனைகள் அழிந்ததுகண்டு சகியாமல் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுச சேனைகளை அணியாக வகுத்து நின்று, பாணங்களாலே வானரசேனைகளை யெதிர்த்தான். அது கண்டராமன் இராவணனேடு சண்டைசெய்யும்படியாய்ச் சேனைகளோடும் புறப்பட்டார். அப்பொழுது இலட்சுமணன் இந்திரஜித்தோடும், சுக்கிரீவன் விருபாட்சனேடும், அங்கதன் கர்வடனேடும், நளன் பவுண்டரனேடும், பனசன் புடசனேடும், கைகலந்து பயங்கரமான தொந்தயுத்தஞ்செய்தார்கள். பிறகு பயங்கரமான வானரப்படைகளால் இராட்சதர்கள் முறியடிக்கப்பட்டு, இரணகளத்தைவிட்டுச் சீக்கிரமாக இலங்காபட்டணத்துக்குள் ஓடினர்கள். அதுகண்ட ராவணன் தன் பிள்ளையான இந்திரஜித்தையனுப்ப, அவன் வந்து நாகபாசத்தால் இராமலட்சுமணர்களைக் கட்டியுருட்டிவிட்டான். உடனே மஹாத்மாவான கருடன்வந்து கட்டவிழ்த்துவிட்டார். பிரஹஸ்தன் என்பவன் அதிவேகமாக ஓடிவந்து,

கர்ஜித்து, கதையினாலே விபீஷணரை ஓங்கியடித்தான். மஹா பல
வானான விபீஷணன் அந்த அடியால் கொஞ்சங்கூட அசையாமல்
இமவானைப்போலிருந்து எட்டுமணி கட்டிய மஹாசக்தியென்னும்
ஒரு ஆயுதத்தை மந்திரோச்சாரணஞ்செய்து அவன் தலைக்கு இல
ட்சியம் வைத்துப் பிரயோகம் பண்ணினார். இந்திரனுடைய வச்சி
ராயுதம்போல மஹா வேகமாய் வந்த அச்சத்தியால் தலையறுந்து
பெருங்காற்றாலடிபட்ட மரத்தைப்போல விழுந்தான். அதை
கண்டு தூம்ராட்சன் அதிகவேகத்தோடு வானரசேனையை விரட்டி
னான். அப்பொழுது வாயு புத்திரனான அனுமான் ஒரு மரத்தை
பெயர்த்து, அவனையடித்துக்கொன்றார். இவ்விதமாகப் பிரகஸ்த
னும், தூம்ராட்சனு மிறந்துபோனதைக்கண்டு மிஞ்சியிருந்த ராட்
சதர்கள் தங்களுடைய இராஜனாகிய இராவணனிடத்திற்கோடித்
தெரிவித்தார்கள். உடனே இலங்கேசனான இராவணன் தூங்கிக்
கொண்டிருந்த தன் தம்பியான கும்பகர்ணனை யெழுப்பிச்
சண்டைக்கனுப்ப, அவனை இலட்சுமணரானவர் அதிக கோபங்
கொண்டு பிரம்மாஸ்திரத்தினாலடித்து மடித்தார். தூஷணனுடைய
தம்பிகளாகிய வச்சிரவேகன், பிரமாதி என்னும் இராவணனுக்கொப்
பானவர்களை அனுமானும் நீலனும் அடித்து வதைத்தார்கள் விசுவகர்ம
னுடைய புத்திரனான நளன், வஜ்ரதம்ஷ்டிரனையும், வானர சிரேஷ்ட
னாகிய குமுதன், அகம்பனையும் கொன்றார்கள். இலட்சுமணன் அதிகா
யன், திரிசிரன், சுக்கிரீவன், நராந்தகன், என்பவர்களையும், அனுமான் கும்ப
கர்ணனுடைய இரண்டு குமாரர்களையும், விபீஷணன், கரன் குமாரனா
னமகராட்சனையும், அடித்துக்கொன்றார்கள். இவ்விதம் தோல்வி
யடைந்த இராவணன் தன் பட்டணத்துக்குள் புகுந்து, பிள்ளையா
கிய இந்திரஜித்தைச் சண்டைக்கனுப்பினான். அப்பொழுது இந்திர
ஜித்து, சகோதரர்களான இராமலட்சுமணர்களை மயங்கவடித்து,
அங்கதனுடைய அம்புகளாலே வாகனமிழந்து ஆகாயத்தில் நின்று
கொண்டு, குமுதன், அங்கதன், சுக்கிரீவன், நளன், ஜாம்பவன் முதலா
ன படைத்தலைவர்களுடன் வானரங்களை யெல்லாம் அடித்துத்
தொம்சம் பண்ணி, ஆகாயத்தில் மறைந்து நின்றான். அப்பொழுது
விபீஷணன், இட்சுவாகு குல அலங்காரமான இராமனை நமஸ்கரித்
துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, "ஐயா! குபேரனுடைய கட்டளையால் இந்
தக் குஹ்யகனானவன் கையில் ஜலம் கொண்டுவந்திருக்கிறான். அந்த
ஜலத்தினால் கண்[illegible]த் துடைத்துக்கொண்டு பார்ப்பவர்கள் கண்

ணுக்கு மறைந்திருப்பவர்களெல்லாரும் நன்றாய்த் தோன்றுவார்கள். ஆகையால் நீர் இந்த ஜலத்தால் கண்ணைத்துடைத்துக்கொண்டால் மறைந்திருக்கிற பிராணிகளெல்லாம் உம்முடைய கண்ணுக்குத் தோன்றும்", என்று சொல்ல, இராமன் அந்த ஜலத்தையெடுத்துத் தன் கண்களிலும், இலட்சுமணன், சுக்கிரீவன், அனுமான், ஜாம்புவான், அங்கதன், மயிந்தன், துவிதன், நீலன் இன்னம் மற்றுமுள்ள வானரங்களினுடைய கண்களிலுமதைப்போட, ஆகாசத்தில் மறைந்துகொண்டிருந்த இந்திரஜித்து எல்லாருடைய கண்களுக்குந் தெரியப்பட்டான். இப்படிக்கண்ணுக்குத் தெரிந்த இந்திரஜித்தை இலட்சுமணர் விரட்டி யுத்தஞ்செய்ய, இருவருக்கும் பிரகலாதனுக்கும், இந்திரனுக்கும் நேர்ந்தசண்டையைப்போலக் கொடிய சண்டையுண்டாய் வெகு பிரயாசப்பட்டு மூன்றாவது நாளில் இந்திரஜித்தைக் கொன்றார். புத்திசாலியான இராமனும் மூலபல சேனையைத் தொலைத்தார். இந்தமாதிரி தனக்குப் பிரியமான குமாரனிறந்துபோனதைக் கேட்டு, இராவணன் கோபங்கொண்டு, இரதத்தின்மேலேறி, அநேக சேனைகளோடு பட்டணத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, நடுவழியில் ஜானகியைக் கொல்லயத்தனப்பட்டான். அதை யங்குள்ள விருத்தர்கள் தடுத்ததனால் நேராக இரணகளம் வந்துசேர்ந்தான். அப்பொழுது இந்திரசாரதியான மாதலியானவன் தோல், மயிர், வால் முதலிய உறுப்புகளெல்லாம் சொர்ணமாயிருக்கிற குதிரைகள் கட்டப்பட்டுச் சூரியனைப்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற தேரைக்கொண்டுவந்து இரணகளத்தில் நிறுத்தினான். மஹா தார்மிகரான ஸ்ரீராமர் அந்தத் தேரின் மேலேறிக்கொண்டு, இராவணனோடு யுத்தம் தொடங்கிப் பிரம்மாஸ்திரத்தால் அவனுடைய பத்துத்தலைகளையும் வெட்டியெறிந்தார்.

இப்படி இராவணனைச் சங்கரித்தது கண்டு மகிழ்ச்சிகொண்ட தேவர்கள், முனிவர்கள், சித்தர்கள், வித்தியாதரர்கள் முதலியோர் ஸ்ரீராமசந்திரனை ஜபா விஜயீபவாவென்று வாழ்த்தியவர்மேல் புஷ்பவருஷம் பொழிந்தார்கள். பிறகு ராமசந்திரன் விபீஷணனை யிலங்காபதியாக அபிஷேகஞ்செய்துவிட்டு, சீதா இலட்சுமணர்களுடனும், வானரசேனைகளோடும், ஆசிர்வதிக்க வந்த தேவர் கூட்டங்களோடும், புஷ்பகவிமானத்தி லேறிக்கொண்டு கந்தமாதனபருவதம் வந்தடைந்து, சீதையின் கற்பைப் பரிசோதித்து மகிழ்ந்திருந்தார்.

அப்பொழுது தண்டகாரணிய வாசிகளான அகஸ்தியர் முதலான ரிஷிகணங்களெல்லாம் ஸ்ரீராமர் இராவணனைச் சங்காரம்பண்ணி வந்திருப்பதை யறிந்து கந்தமாதனம் வந்து அவரைத்துதிக்க ஆரம்பித்தார்கள்:—"லோகாநுக்கிரகம் பண்ணின ராமசந்திரா! உமக்கு வந்தனம்; இராவணனை யழிக்கப்பூமியில் அவதரித்தவராயும், தாடகை, சுபாகு இருவரையுங்கொன்று விசுவாமித்திரனுடைய யாகத்தைக் காத்தவராயும், பாதபங்கஜதூளியினால் அகலிகைக்குச் சாபவிமோசனஞ் செய்தவராயும், சிவனுடைய வில்லை விளையாட்டாக முறித்துச் சீதையைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணினவராயும், வழியில்வந்த பரசுராமரை ஜயித்து விரட்டினவராயும், கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரத்தால் கட்டுப்பட்ட தகப்பனுடைய வார்த்தையை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுச் சீதா இலட்சுமண சமேதராய்க் காட்டுக்குப் போனவராயும், பிரார்த்தித்துக் கேட்ட பரதனுக்குப் பாதுகாதானம் பண்ணினவராயும், சரபங்கரிஷி சொர்க்கத்துக்கு போக அநுக்கிரகம் பண்ணினவராயும், விராதனை வதம் பண்ணினவராயும், ஜடாயுவுக்குச் சிநேகராயும், மாயாமிருகவேஷம் பூண்டவனான மாரீசனுடைய அங்கத்தைச்சின்னாபின்னப்படுத்தினவராயும், சீதையை அபகரித்துக்கொண்டு போன இராவணனோடு சண்டைசெய்து மடிந்த ஜடாயுக்கு அக்கினி காரியம்பண்ணி மோட்சம் கொடுத்தவராயும், கபந்த சம்ஹாரம் பண்ணினவராயும், சபரியால் பூஜிக்கப்பட்ட திருவடிகளை யுடையவராயும், சுக்கிரீவனுடைய சிநேகத்தைப் பெற்று வாலியை சம்ஹரித்தவராயும், சமுத்திரத்தில் சேதுவைக்கட்டி இராவணன் முதலான இராட்சதர்களெல்லாரையும் வதம்பண்ணினவராயும், ஸம்ஸார சாகரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ஓடம்போன்றிருக்கிற பாதங்களையுடையவராயும், பக்தர்களுடைய துக்கங்களை நீக்குகிறவராயும், சச்சிதானந்த சொரூபராயும், ஜகத்துக்கெல்லாம் க்ஷேமத்தைச் செய்கிறவராயும், இராமன் முதலான புண்ணிய நாமங்களை ஜபிக்கிறவர்களுடைய பாபங்களைப்போக்குகிறவராயும், ஸமஸ்தலோகங்களையும் சிருஷ்டித்துப் பரிபாலித்து ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறவராயும், கருணாமூர்த்தியாயும், பக்தரட்சண தீட்சிதராயும், விபீஷணனுக்குச் சுகத்தைக் கொடுத்தவராயும், சீதாசமேதராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்; ஏ ராமா! இலங்கேசுவரனான இராவணனைவதைத்து

லகத்தைதயெல்லாங்காத்த நீர் எங்களையும் காத்தருளும்'' என்று துதித்தார்கள். கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! தண்டகாரணிய வாசிகளாலே துதிக்கப்பட்ட இந்தஸ்தோத்திரத்தை மூன்றுகாலங்களிலும் பக்தியோடு படிக்கிறவன் இகத்தில் சகல போகங்களையும் அனுபவித்துப் பரத்தில் முக்தியடைவான். பிரயாணகாலத்திலிதைப்படிக்கிறவனுக்கு வழியில் பயமேயுண்டாகாது. இதைப்படித்தால் பூதப்பிரேத பிசாசங்களால் பீடையுமிராது. ஸமஸ்தரோகங்களும் நீங்கிவிடுகிறது. பாபங்களும் ஒழிந்துபோகிறது. புத்திரகாமன் புத்திரனையும், தனகாமன் தனத்தையும், மோட்சகாமன் மோட்சத்தையும், அடைகிறான். கன்னிகையிதைப்படித்தால் நல்ல கணவனையுமடைகிறாள். இதைப்படிக்கிறவன் சர்வாபீஷ்டங்களையுமடைகிறான். பிறகு இராமன் முனிவர்களை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு ''ரிஷீசுவரர்களே சமஸ்தான ஜனங்களும் பரிசுத்திக்காக என்னையடைகிறார்கள். என் கண்ணில் தென்பட்ட சகல பிராணிகளும் மோட்சத்துக்குப் பாத்திரமாகின்றன. அப்படியானாலும் நான் ஆத்மாவை யறிந்து சந்தோஷப்பட்டுக் 'கொண்டிருக்கிறவர்களாயும், பூததயவுள்ளவர்களாயும், அகங்காரமற்றவர்களாயும், ஊர்த்துவரேதஸுகளாயும், சாந்தர்களாயுமிருக்கிற உங்களைப் பக்தியுள்ள சித்தத்தோடு நமஸ்காரம்பண்ணுகிறேன். ஏனென்றால் பிராம்மணர்களையே நான் தெய்வமாகக் கொண்டிருக்கிற படியினாலே எப்பொழுதும் பிராம்மணர்களைப் பஜிக்கிறது வழக்கம். இப்பொழுது நான் கேட்கிறதை நீங்கள் யோசித்துச் சொல்லவேண்டும். அது என்னவென்றால், இராவணனைக் கொன்றதனால் எனக்குப் பாபம் வந்திருக்கிறது. அந்தப் பாபம் நீங்கும்படியான பிராயச்சித்தம் என்ன? அதை யெனக்குச் சொல்லவேண்டும்'' என்று கேட்டார். அப்பொழுது ரிஷீசுவரர்களெல்லாரும் இராமரைப்பார்த்துச், ''சத்தியவிரதனே; ஜகத்ரட்சகதுரந்தரா! ஜகந்நாதா! கேளும் சர்வலோகங்களுக்கும் உபகாரஞ் செய்யும்படியாகவும், லோகத்துக்குத் தர்மத்தை யனுஷ்டித்துக் காட்டும்பொருட்டாகவும் முக்தியைக் கொடுக்கிற புண்ணியமான இந்தக் கந்தமாதன சிகரத்திலே ஒரு சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைபண்ணி அதை நீர் பூசைபண்ணினால் தசக்கிரீவனைக்கொன்ற தோஷம் நீங்கும். சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையின் புண்ணியத்தைச் சதுர்முகங்களையுடைய பிரமாவாலுஞ் சொல்ல முடியாதென்றால் சாதாரண மனுஷரால் சொல்லமுடியு

மோ? நீர் இந்தப் பருவதத்தில் ஸ்தாபனம் பண்ணுகிற லிங்கத்தி
னுடைய தரிசனமானது மனிதர்களுக்குக் காசியிலிருக்கிற லிங்கத்
தைத்தரிசிப்பதைவிடக்கோடிமடங்கு அதிகமானபுண்ணியத்தைக்
கொடுக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. புண்ணிய பாபங்களாகிற
கட்டைகளைநெருப்புப்போல நாசம்பண்ணுகிற இந்த லிங்கமானது
உமது பேராலே இராமலிங்கமென்று உலகத்தில் பிரசித்தியடைய
ட்டும். இராமசந்திரா; கருணாமூர்த்தியே! மஹாநுபாவா! லிங்கப்
பிரதிஷ்டைசெய்யும் விஷயத்தில் தாமசிக்கவேண்டாம்'' என்று
சொன்னார்கள். அதுகேட்ட ஜகத்பதியான ஸ்ரீராமர் இரண்டுமுகூர்
த்தம்வரைக்கும் சுபமுகூர்த்தத்தைப் பற்றி யாலோசித்து, அநு
மாரை யழைத்து "அஞ்சனைக்கும் வாயுவுக்கும்பிறந்த அநுமானே
நீர் சிவனுக்கு வாசஸ்தானமாயிருக்கிற கைலாசத்துக்குப்போய்
அதிசீக்கிரத்தில் ஒரு சிவலிங்கம் கொண்டுவாரும்'' என்று ஆக்ஞா
பித்தார். வீரியமுள்ள ஆஞ்சநேயர் இரண்டுமுகூர்த்தம்வரைக்கும்
சுபமுகூர்த்தத்தை யாராய்ந்துபார்த்துப் புஜங்களைத் தட்டிக்கொ
ண்டு, சர்வதேவர்களும், மஹாத்மாக்களான ரிஷிகளும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும்போதே கந்தமாதனம் நடுங்கும்படி உயரப்பாய்
ந்து, அதிகவேகமாக ஆகாசமார்க்கமாய்ப்போய்க்கைலாசத்தையடை
ந்து, லிங்கத்தைத் தேடிப்பார்த்து அகப்படாமையால், சங்கரரு
க்கு வாசஸ்தானமாகிய கைலாசபருவதத்திலேயே கிழக்குநுனி
யிருக்கும்படி தர்ப்பத்தைப் பரப்பி அதன்மேலேயிருந்து இந்திரி
யங்களை ஜயித்துச், சுவாசத்தையடக்கி ஊர்த்துவபாகுவாய் நிரா
லம்ப யோகத்திலிருந்து மஹாதேவனைக் குறித்துத் தபசுபண்ணிக்
கொண்டிருந்தார்.

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! அநுமானிப்படிக் கைலாசத்தில்
தபசுபண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், கந்தமாதனத்திலிருந்த உண்
மைதெரிந்த முனிவர்கள் எல்லாரும் அநுமான் வாராததையும், கு
றித்த முகூர்த்தகாலம் எல்லாம் சென்று கொஞ்சமாயிருப்பதை
யுங் கண்டு ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து "ஏ ராமா! குறித்தமுகூர்த்தம் தப்
பிப்போகிறது. ஆகையால் ஜானகியானவள் விளையாட்டுக்காக மண
லால் செய்துவைத்திருக்கிற சிவலிங்கத்தை யெடுத்து நீர் பிரதிஷ்
டைபண்ணிவிடும்'' என்று சொல்ல, ஸ்ரீராமனும் உடனே
இரட்சாபந்தனம் பண்ணிக்கொண்டு, ஆனிமாசம், சுக்கில
பட்சம், தசமி திதி, புதன்கிழமை, ஹஸ்தநட்சத்திரம், வியதிபாதம்,

கரஜைகரணம், கன்னியாசந்திரன், விருஷபராசி இவைகள்கூடிய சுபமுகூர்த்தத்தில் கந்தமாதன பருவதத்திலே சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைபண்ணிக் கங்காதரராயும், சந்திரசேகராயுமிருக்கிற சாம்ப பரமேசுவரனை யாராதனை பண்ணினார். உடனேமஹாதேவர் பார்வதீ சமேதராய் லிங்கத்தினின்றும் ஆவிர்ப்பவித்து, ராமரைப் பார்த்து "மஹாத்மாவான ராகவா! தனுஷ்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணி நீ ஸ்தாபனம் பண்ணின லிங்கத்தைத் தரிசிப்பவர்கள் மஹா பாதகர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய பாபங்களெல்லாம் பஞ்சாய்ப்பறந்து போய்விடுகிறது. இராமசந்திரா! இதில் சமுசயமில்லை" என்று வரங்கொடுத்தார். ஸ்ரீராகவன் அந்தலிங்கத்துக்கு எதிரில் நந்திகேசுவரரை ஸ்தாபனம் பண்ணி, தன்னுடைய தனுக்கோடியால் பூமியைப்பிளந்து ஒரு கிணற்றை யுண்டாக்கி, அதிலிருந்துண்டான தீர்த்தத்தால் இராமலிங்கத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணினார். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குக் கோடிதீர்த்தமென்று பெயர். ரிஷீசுவரர்களே; யிந்த தீர்த்தத்தைப்பற்றி யுங்களுக்கு முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். தேவர்களும், முனிவர்களும், நாகர்களும், கந்தவர்களும், அப்ஸரஸ்களும், வானரங்களும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு லிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து பக்தியோடும் பூஜைசெய்தார்கள்.

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே புக்தியும், முக்தியும் கொடுக்கும்படியான இராமநாத லிங்கத்தை ஸ்ரீராமன் பிரதிஷ்டைபண்ணின விதத்தை யுங்களுக்குச் சொன்னேன். இந்த லிங்கப்பிரதிஷ்டை கூறின அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும் கேட்போரும் இராமலிங்கத்தைப் பூஜைபண்ணின பலனையடைந்து கடைசியில் சாயுஜ்யத்தையும் அடைவார்கள்.

நாற்பத்துநாலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

நாற்பத்தைந்தாவது

ஸ்ரீராமர் அனுமாருக்குத் தத்துவோபதேசஞ் செய்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் சௌனகாதி ரிஷீசுவரர்களே; உத்தமமான கர்மங்களைச்செய்த ஸ்ரீராமர் ஸ்ரீராமலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்தபின்பு, அநுமார் கைலாசத்திலிருந்து இரண்டு சிவலிங்கங்களை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து தசரதகுமாரனான வீரமுள்ள ஸ்ரீராமரையும், சீதாதேவியையும் லக்ஷ்மணரையும் சுக்ரீவனையும் வணங்கினார். அப்பொழுது அனுமார், ஸ்ரீராமர் முனிவர்களுடனிருந்து சீதாதேவியால் விளையாட்டுக்காகச்செய்யப்பட்ட ஸைகதலிங்கத்தைப் பூஜை செய்துகொண்டிருப்பதைப்பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, தான் சிரமப்பட்டுக்கொண்டுவந்தலிங்கம் வீணாய்ப்போய்விட்டதே யென்று துக்கமடைந்து தர்மக்ஞரான ராமரைப்பார்த்து "ஏ ராமா! நானெடுத்தஜென்மம் வீணாய்ப்போய்விட்டது. உலகத்திலே துன்பத்தை மட்டும் அனுபவிக்க நான்பிறந்தேன். குரூரர்களான தேவர்களாலும், இராட்சதர்களாலும் நான் வெகுதுன்பங்களை யடைந்திருகிறேன். உலகத்திலென்னைப்போலொத்த பிள்ளைகளை ஒருதாயும் பெறவேண்டாம். சம்சாரசாகரத்தில் ஏராளமான துக்கத்தை அநுபவிக்கும்படி யெனக்குநேர்ந்தது. முன்னாலேயும்மைச் சேவிக்கிறதினால் துக்கத்தை அனுபவித்தேன். பிறகு உமக்காகச் சண்டைசெய்து அதைவிட அதிகமான துக்கத்தை யடைந்தேன். இப்பொழுது நீர் என்னை யவமானஞ் செய்தபடியினால் அதிலும் அதிகமான துக்கத்தையடைய நேரிட்டது. பாரும்! சுக்ரீவன் மனைவிநிமித்தமாகவும், இராவணன் தம்பியான விபீஷணன் இராஜ்யத்துக்காகவும் உம்மைச் சேவித்தார்கள். நான் யாதொரு காரணமுமில்லாமலே யும்மைச் சேவித்துவருகிறது உமக்கேதெரியும். வானரப்படைகள் அனேகமிருக்கும்பொழுது நீர் என்னைத் தெரிந்தெடுத்துச் சிவலிங்கங்கொண்டு வருவதற்காகக் கைலாசத்துக்குப்போகும்படி யாக்ஞாபித்தீர். அப்படியே யதிவேகமாகக் கைலாசத்துக்குப் போய், அங்கே சிவலிங்கத்தைக் காணாமல் ஸாம்பபரமேசுவரனைக்

குறித்துத் தபசுசெய்து, அவரிடமிருந்து லிங்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு சீக்கிரமாக வந்திருக்கிறேன். இங்கே நீர் ஒரு ஸைகத லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைபண்ணி முனிவர்களோடும், தேவர்களோடும், கந்தர்வர்களோடும் குதூகலமாய்ப் பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர். நான் கைலாசத்திலிருந்து கொண்டு வந்த லிங்கம் வீணாகப் போய்விட்டது. இப்படித் துர்ப்பாக்கியனான நான் ஐயோ! பூமிக்கு பாரமாக ஆய்விட்டேன். ஏ! ஜானகீ காந்தா! பிரபுவே! இரகுநாயகா! இந்தத் துக்கமென்றால் சகிக்க முடியவில்லை. சுவாமீ, நான் என்னபண்ணுவேன்! எங்கேபோவேன்! என்க்கு கதியில்லையே. இராமா! நீர் செய்த அவமானம் பொறுக்கமுடியாமையால் நானிந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிடுகிறேன்" என்று பலபடியாகப் புலம்பிக் கோபமும் சோகமும் மேலிட்டுத் தண்டம்போலப் பூமியில் விழுந்தார். அதுகண்ட ராமனும், தேவர்களும், முனிவர்களும், கந்தர்வர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அனுமாருடைய கோபத்தைச் சமனம் பண்ணும்பொருட்டுச் சிரித்தமுகத்துடன் சில வார்த்தைகள் பேசினார்:—"மூகூர்த்தந் தப்பி வந்தபடியால் சீதையின் ஸைகதலிங்கத்தை நான் ஸ்தாபனம் செய்யும்படி நேரிட்டது. ஆகையால் நீ இந்த விஷயத்தில் கோபத்தையும் துக்கத்தையும் அடையாதே. அநுமானே என்னுடைய காரியத்தையும், பிறந்தவன், இறந்தவன், பிறந்துகொண்டிருக்கிறவன் எல்லாருடைய காரியத்தையும் நானறிவேன். ஒருவனே தன்னுடைய கர்ம வசத்தால் பிறந்து இறக்கிறான். நரகத்துக்கும் போகிறான். பரமாத்வோ நிர்குணமாயிருக்கிறது. இந்த உண்மையை அறிந்து துக்கத்தை விட்டுவிட்டு, ஆண், பெண்! அலியென்கிற பேதமில்லாததாய், மாயா ரகிதமாய், பற்றற்றதாய், நிர்விகாரமாய்ச் சோதிமயமாயிருக்கிற பரமாத்மாவை எப்பொழுதும் தரிசித்துக்கொண்டிரு. தத்துவஞானத்துக்கு விரோதமான துக்கத்தையேன் பாராட்டுகிறாய்? ஏ! வானரோத்தமா! தத்துவ ஞானத்தைக் கைக்கொண்டு சுவயம் பிரகாசமான பரமாத்மாவைச் சதா தியானம் பண்ணிக்கொண்டிரு. தேகாதி யபிமானங்களை விட்டு விடு. சதா தர்மங்களைச் செய்துகொண்டிரு. பிராணி இம்சை செய்யாதே. பெரியோர்களை வணங்கு. இந்திரியங்களையடக்கு. பிறர் தூஷணை செய்யாதே. சிவன் விஷ்ணு முதலான தேவர்களைச் சதா பூஜைசெய். எப்பொழுதும் உண்மைபேசு. துக்

கத்தை விட்டுவிடு. பிரத்தியக்பிரமம் ஒன்றேயுள்ளது. மற்றொன்று மில்லை யென்கிற ஞானமில்லாமையினாலே மோகமுண்டாகிறது. அந்த மோகத்தினாலே விகாரமற்ற பிரம்மத்தினிடத்திலே சுக துக்கங்கள் யதார்த்தமா யிருப்பதுபோலகற்பித்துக் கொள்ளுகி றான். சுகமுடையதென்று எண்ணப்படுகிற பதார்த்தத்தினிடத் தில் மூடர்களுக்கு இராக மூண்டாகிறது. அதுபோலவே துக்க முடையதென்று எண்ணப்படுகிற பதார்த்தத்தினிடத்தில் துவே ஷம் ஜனிக்கிறது. இந்த இராகதுவேஷங்களால் புண்ணியபாபங்க ளாகிற கர்மத்தில் கட்டுப்பட்டுத் தேவர், மனுஷியர், திரியக் முதலான ஜன்மங்களை யடைகிறான். பாரு. சந்தனம், அகில், கற் பூரம் முதலான சோபனமான பரிமள திரவியங்கள் எந்த சரீரத் தில் பட்டமாத்திரத்திலே மலமாய்ப் போகின்றனவோ அந்த சரீ ரத்தைச் சுகமென்று சொல்லலாமோ? பட்சியம், போஜ்யம் முத லான போஜன வஸ்துக்களெல்லாம் எந்தச் சரீர சம்பந்தத்தால் மலமாய் விடுகின்றனவோ அந்தச் சரீரத்தை எப்படிச் சுகமான தென்று சொல்லலாம்? நல்லவாசனையுள்ளதும், குளிர்ந்ததுமான நீர் எந்தச் சரீர சம்பந்தத்தால் மூத்திரமாகின்றதோ அந்தச் சரீரத்தைச் சுகமென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? அதிசுத்தமாயும் வெண்மையாயுமிருக்கிற வஸ்திரங்கள் எந்தச் சரீரத்தின் வேர்வை யால் அழுக்கடைகின்றனவோ அந்தச் சரீரத்தைச் சுகமுடைய தென்று சொல்லலாமா? அனுமாரே! சொல்லுகிறேன் கேளு. சமுசாரமாகிற இந்தக் குழியில் கொஞ்சமாவது சுகம் கிடையாது. ஜீவன் ஜனனம், பாலியம், யௌவனம், வார்த்தகம், மரணம், புனர் ஜனனம ஆகிய துக்கங்களுக் குள்ளாகிறது. இந்த துக்கங்கள் அஞ்ஞானவைபவத்தால் உண்டாகின்றன அந்த அஞ் ஞானம் நிவர்த்தியானால் உத்தமமான சுகமுண்டாகிறது. இந்த அஞ்ஞான நீக்கமும ஞானத்தாலுண்டாகுமே யல்லாமல் கர்மத் தாலுண்டாகாது. ஞானமாவது வேதாந்த வாக்கிய சிரவணத்தாலு ண்டாகிற பரபிரமஞானமேயாம். அந்தப் பரப்பிரமஞானமும் ஆ சாரியநுக்கிரகம் பெற்ற முக்கியாதிகாரியாகிய விரக்தனுக்குண்டா கிறது. மற்றவர்களுக்குண்டாகிறதில்லை. எப்பொழுது இருதயத் திலிருக்கிற ஆசையெல்லாம் ஒழிகிறதோ அப்பொழுதே அவன் ஜீவன் முகத்தனாய் பிரமானந்தத்தை யநுபவிக்கிறான். ஜீவனானது விழித்துக்கொண்டிருந்தாலும், தூங்கிக்கொண்டிருந்தாலும், இரு

ந்துகொண்டிருந்தாலும், சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், குரூரனா
கிய யமதருமராஜன் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறான். குவி
யல்களெல்லாம் கடைசியில் க்ஷயத்தையடைகின்றன.)உயர்ந்தவைக
ளெல்லாம் கடைசியில் தாழ்வடைந்து விழுகின்றன சேர்ந்தவைக
ளெல்லாம்முடிவிலே பிரிகின்றன. பிறந்தவைகளெல்லாம் கடைசி
யில் இறக்கின்றன. பழுத்த பழங்களுக்குக் கீழே விழுகிறதைத்
தவிர வேறுபயமில்லாததுபோலப் பிறந்தவர்களுக்கு மரணமடை
வதைத்தவிர வேறுபயமில்லை. வீடானது பலமானஸ்தம்பங்களால்
தாங்கப்பட்டிருந்தும, காளாவட்டத்தில் ஜீரணதசையையடைந்து
அழிந்துபோகிறதுபோல் ஜீவனும் ஜரா மரணங்களுக்குள்ளாகி
அழிகின்றது. இரவும்பகலும் சென்றுகொண்டே யிருக்கிறதினால்
ஜீவனுக்கு ஆயுசும் நசித்துக்கொண்டே வருகிறது. ஒருவனிருந்து
கொண்டிருந்தாலும், நின்றுகொண்டிருந்தாலும், ஓடிக்கொண்டிரு
ந்தாலும், ஆயுசு நசிக்கிறது. சாவானது ஒருவன் போய்க்கொண்டி
ருந்தாலும் அவன் கூடவேபோகிறது. உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தா
லுங்கூடவே யுட்காருகிறது. ஒருவன் தூரதேசங்களுக்குப் போய்த்
திரும்பிவந்தாலும் அதுவும்கூடவேபோய்த் திரும்பிவருகிறது.
விருத்தாப்பியமவந்து நரைதிரைகளுண்டாகிச் சுவாசகாசாதிகளால்
வருந்திச் சரீரம் அழிந்துபோகின்றது. ஒரு பெரிய சமுத்திரத்
திலே கட்டையும் கட்டையும் சேர்ந்து காலாந்திரத்திலே பிரிந்து
போகிறதுபோல மனைவி மக்கள் பந்துவர்க்கங்கள் வயல் திரவி
யம் முதலானவைகள் ஒரு சமையத்தில்கூடி மற்றொரு சமையத்
தில் பிரிந்துபோகின்றன ஒருவழிப்போக்கனானவன் மற்றொரு
வழிப்போக்கனோடு கூடியிருவருஞ் சேர்ந்து சில தூரம்போய்ப்
பிறகு பிரிந்துபோகிறதுபோலப் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளும் கூடிப்
பிரிந்துபோகிறார்கள். சரீரத்தோடுகூடமிருத்தியுவும் பிறக்கிறது.
* இப்படி நிச்சயமாயிருக்கிற மரணத்துக்குப் பரிகாரமொன்றுமில்லை.
ஒரு சக்ரம்விழுந்தபின் ஜீவனானது கர்மகதியால் மற்றொரு சரீரத்
தை யடைகிறது. ஆகையால் ஜீவன்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாய் நில்
லாமல் கர்மானுசாரத்தின்படி தனித்தனியே பிரிந்துபோகின்றன.
பிராணிகளின் சரீரம் எப்படி நசித்துத்தோன்றுகிறதோ அது
போல ஆத்மா நசித்துத்தோன்றுகிறதில்லை ஆகையால் ஆஞ்சநேய
ரே, நீர் ஆத்துமாவைப் பற்றித்தாக்கப்பட்டு, மற்றொன்றையும் பற்
றித்துககப்படாமல் சோகமற்றதாயும, சித்தாயும், சத்தாயும,